

Τζασίντα Γουάιλντερ

Εμείς...
για
Πάντα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: FALLING INTO US

Από τις Εκδόσεις Seth Clarke, Ντένβερ 2013

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Εμείς... για πάντα**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Jasinda Wilder

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μαρία Μυρώνη

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Sarah Hansen of Okay Creations

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Jasinda Wilder, 2013

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Solominvictor/Shutterstock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ, Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2015

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-5044-29-9

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-5044-30-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ

T.Θ. 520 81

T.K. 144 10, Μεταμόρφωση Αττικής

Τηλ.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

TOULIPA PUBLICATIONS

P.O. Box 520 81

144 10, Metamorfossi, Greece

Tel.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

Τζασίντα Γουάιλντερ

Εμείς...
για
πάντα

*Μετάφραση:
Μαρία Μυρόνη*

Εκτός από το πρωτότυπο υλικό του συγγραφέα, όλα τα τραγούδια, οι τίτλοι των τραγουδιών και οι σίχοι που περιέχονται σε αυτό το μυθιστόρημα αποτελούν πνευματική ιδιοκτησία των αντίστοιχων τραγουδοποιών και ιδιοκτητών δικαιωμάτων.

*Εάν έχεις πληγωθεί χειρότερα από όσους έπρεπε να
σε αγαπούν περισσότερο, αν έχεις αναζητήσει τον τρόπο
να σωθείς από την αγωνία και να βγεις από τον στρόβιλο
του πόνου, αν σε έχουν απορροήσει λόγω κάποιας
ατέλειας που είναι αντιληπτή, τότε
αυτό το βιβλίο είναι για εσένα.
Κάποιος σε αγαπάει,
δεν είσαι μόνη,
είσαι όμορφη.*

Μια αρχή ή κάποιος Ντέαρ Τζέισον Ντόροι *Σεπτέμβριος, Β΄ γλυκείου*

Σταμάτα να γίνεσαι ανόητος, Μάλκολμ». Έριξα στον Μάλκολμ Χένρι μια δυνατή σπρωξιά κι εκείνος παραπάτησε στο πλάι.

«Το ερώτημά μου είναι εύλογο, Ντόρσι. Είσαι ερωτευμένος με τη Νελ Χόθορν χρόνια ολόκληρα. Πότε επιτέλους θα φερθείς σαν άντρας και θα της ζητήσεις να βγείτε;» Ο Μάλκολμ ήταν το μοναδικό μαύρο αγόρι στην ομάδα του σχολείου, ο πιο γρήγορος δρομέας μας, ο αμυντικός-αστέρι μας και το τρίτο μέλος της δυναμικής τριάδας της διαπολιτειακής ομάδας, μαζί με τον Κάιλ, τον κουόρτερμπακ, κι εμένα, τον WR*.

Ο Μάλκολμ κι εγώ είχαμε τον ίδιο σωματότυπο· κοντός, γεροδεμένος και μυώδης· είχε ένα τεράστιο άφρο μαλλί τύπου δεκαετίας του εβδομήντα, που το φρόντιζε προσεκτικά, με τη λογική πως εφόσον ήταν ο μόνος μαύρος σε μια ομάδα του φούτμπολ μιας επαρχιακής κοινότητας γεμάτης λευκούς, τουλάχιστον να ανταποκρινόταν καλά στον ρόλο.

* Wide receiver: παίκτης στο αμερικάνικο ποδόσφαιρο (φούτμπολ) που ειδικεύεται στο να πιάνει πάσες, αν και μπορεί επίσης να μπλοκάρει και αμυντικούς κατά το τρέξιμο μερικών παιχνιδιών. (Σ.τ.Μ.)

«Είσαι μεγάλη κότα», με προκάλεσε. «Δε θα το κάνεις».

Τον αγριοκοίταξα. «Σκάσε, Μαλκ». Ήμασταν στο γήπεδο και πετούσαμε μια μπάλα ο ένας στον άλλον, καθώς περιμέναμε τους άλλους να ετοιμαστούν. Βγήκαμε και οι δύο από την τάξη νωρίς μιας και είχαμε φυσική αγωγή την έκτη ώρα, και καθηγητής ήταν ο προπονητής Ντόναλντσον. «Δεν είμαι κότα. Απλώς δεν έχει βρεθεί η κατάλληλη ευκαιρία. Κατά πρότον, είναι κολλητή του Κάιλ. Δεν είμαι σίγουρος για το πώς θα το πάρει εκείνος. Και, κατά δεύτερον, ξέρεις τι συνέβη μεταξύ του κυρίου Χόθορν και του Άαρον Σουαρνίσκι. Θα μου ξερίζωνε τα μπαλάκια και θα τα στόλιζε στο γραφείο του αν της είχα ζητήσει να βγούμε ραντεβού. Στην κυριολεξία, την προηγούμενη βδομάδα ακριβώς έγινε δεκάξι».

«Που σημαίνει πως είχες μία βδομάδα για να σχεδιάσεις το χτύπημα. Έλα, ρε Τζέι. Μην κιοτεύεις τώρα. Από την τρίτη γυμνασίου κλαψουρίζεις πόσο πολύ θα ήθελες να τα ρίξεις στη Νελ. Να τώρα η ευκαιρία σου».

Μου πέταξε την μπάλα, κι έπειτα έβαλε μια τρεχάλα, τρέχοντας σε ζιγκ ζαγκ. Εγώ του πέταξα με δύναμη την μπάλα αλλά αστόχησα για λίγα μέτρα.

«Ευτυχώς που δεν είσαι QB*, Τζέισον. Είσαι άχρηστος».

«Λες κι εσύ θα τα κατάφερνες καλύτερα. Δε θα μπορούσες να χτυπήσεις ούτε τον τοίχο ενός αχυρώνα».

Εκείνος μου έριξε την μπάλα, χτυπώντας με δυνατά στο στήθος. «Βάζω στοίχημα πως θα μπορούσα να χτυπήσω τον κώλο της Νελ από απόσταση πενήντα μέτρων».

Ξέρω πως προσπαθούσε να με εκνευρίσει, και τα είχε καταφέρει. «Μη μιλάς έτσι γι' αυτή, ρε κοπρίτη». Του πέταξα πίσω την μπάλα, κι έπειτα μιμήθηκα την προηγούμενη κίνησή του,

* Quarterback: κούαρτερπακ, αρχηγός της επίθεσης, ο παίκτης που δέχεται την μπάλα από τον center (παίκτης του κέντρου) στα περισσότερα παιχνίδια. Μετά την παραδίδει σε έναν παίκτη πηγαίνοντας προς τα πίσω, ή την κάνει πάσα προς τα εμπρός, ή τρέχει ο ίδιος με την μπάλα. (Σ.τ.Μ.)

βάζοντάς το στα πόδια και τρέχοντας για αρκετά μέτρα προτού γυρίσω για να πιάσω την μπάλα.

«Τότε, φίλε, τουμπεκί. Ζήτα. Της. Να βγείτε». Ο Μάλκολμ πέταξε την μπάλα και αυτή προσγειώθηκε στα χέρια μου. Ο Μάλκολμ πέταγε την μπάλα πολύ καλύτερα από εμένα, αλλά δεν του το είχα ομολογήσει ποτέ.

«Θα το κάνω», είπα. «Θα το κάνω. Όταν είμαι έτοιμος».

Εκείνη τη στιγμή, ο Μπλέιν, ο Νικ, ο Τσακ και ο Φράνκι βγήκαν στο γήπεδο, παρατώντας τον εξοπλισμό τους στις πλαϊνές γραμμές. Εγώ πέταξα την μπάλα στον Φράνκι, ο οποίος μου επιτέθηκε κρατώντας την μπάλα χωμένη κάτω από τη μασχάλη του. Τον άφησα να περάσει ξυστά από δίπλα μου, κι έπειτα τον έφτασα με ευκολία και τον πέταξα στο έδαφος, χτυπώντας τον δυνατά στα πλευρά. Σωριαστήκαμε και οι δυο γελώντας, αλλά στον Φράνκι πήρε περισσότερη ώρα να σηκωθεί από το χτύπημα, ασθμαίνοντας.

«Είσαι μεγάλη κότα, Ντόρσι». Ο Φράνκι πίεσε με το χέρι του τα πλευρά του, μορφάζοντας. «Να πάρει, φίλε. Νομίζω πως μου σακάτεψες το πλευρό. Δε φοράω τον εξοπλισμό μου, μεγάλε, κούλαρε».

«Γατάκι. Δεν μπορείς να αντέξεις ένα μαρκάρισμα; Μάλλον πρέπει να δοκιμάσεις να τρέξεις σε μερικά παιχνίδια, για να καταλάβεις τι θα πει αληθινό μαρκάρισμα. Ίσως έτσι γίνεις πιο άντρας, παλιομπιντέ». Του χαμογελούσα περιπαικτικά καθώς τα έλεγα αυτά, αφού κι οι δυο μας ξέραμε πως ο Φράνκι ήταν ο αμυντικός γραμμής, υπεύθυνος να φυλάει τα νώτα μου και να μην αφήνει κανέναν να με μαρκάρει καθώς έτρεχα στο γήπεδο. Ήταν φοβερός παίκτης και ένας από τους καλύτερούς μου φίλους, μετά τον Κάιλ και τον Μάλκολμ.

«Καλά, καλά, εγώ μπορεί να είμαι μπιντές, εσύ όμως είσαι η πλουμιστή νεράιδα». Έκανε μια προσποίηση κι έπειτα με άρπαξε από τον σβέρκο με το γεροδεμένο μπράτσο του και με πίεσε. Ο Φράνκι ήταν τεράστιος, σαν μαμούθ, μόλις δεκαεπτά ετών και ήδη ξεπερνούσε τα δυο μέτρα, ενώ ζύγιζε σχεδόν εκα-

τόν είκοσι κιλά. Ήταν το είδος του ανθρώπου που με την πρώτη ματιά έδειχνε υπέρβαρος, αλλά, αν σε μάραρε, συνειδητοποιούσες πως ήταν εκατόν είκοσι κιλά από συμπαγείς μυς. «Ίσως θα έπρεπε να σταματήσεις να πεταρίζεις τριγύρω στο γήπεδο σαν την Τίνκερμπελ, και να αρχίσεις να μπλοκάρεις κανέναν για να γλιτώσεις το κωλαράκι σου».

Μου κοβόταν η ανάσα όσο με πίεζε και χρειάστηκε να του χώσω μια μπουνιά στα πλευρά για να με αφήσει. Ο Μπλέιν, ο ειρηνοποιός της ομάδας, μας χώρισε. «Παίδες, κόψτε το. Ξέρετε πως του προπονητή του τη δίνει να σαχλαμαρίζουμε».

«Σκάσε, Μπλέιν», ο Μάλκολμ, ο Φράνκι κι εγώ είπαμε με μια φωνή.

«Ας επιστρέψουμε τώρα στο πόσο κωλώνεις να ζητήσεις από τη Νελ να βγειτε», είπε ο Μάλκολμ.

«Τι θα έλεγες να μην επιστρέψουμε σε αυτό το θέμα;» Πέταξα την μπάλα στο πλάι του γηπέδου, στον Τσακ, τον πλάγιο επιθετικό, ο οποίος την έπιασε και την πέταξε στον Νικ, έναν άλλο επιθετικό της πρώτης γραμμής.

«Σε προκαλώ», είπε ο Φράνκι. «Σε προκαλώ διπλά».

Γέλασα. «Τι είναι αυτό τώρα, δεύτερο επίπεδο δυσκολίας; Με προκαλείς διπλά; Σοβαρά;»

Ο Φράνκι δε γέλασε μαζί μου. «Ναι, ρε, σε προκαλώ να ζητήσεις από τη Νελ Χόθορν να βγει μαζί σου. Βαρέθηκα να σε βλέπω να προσποιείσαι λες και η καψούρα σου με αυτή είναι κανένα τρομερό μυστικό. Όλοι το ξέρουν εκτός από εκείνη και τον Κάιλ. Κάνε κίνηση, αλλιώς βούλωσ' το επιτέλους».

«Για να σε γλυνκάνω λίγο», είπε ο Μάλκολμ, «στοιχηματίζω εκατό δολάρια πως δε θα το κάνεις».

«Βλακείες. Δε δέχομαι στοιχήματα ή προκλήσεις σχετικά με αυτό το θέμα. Είναι φίλη μου. Θα της ζητήσω να βγούμε όταν και αν είμαι έτοιμος». Αρχισα να φοράω τα προστατευτικά μου στην προσπάθειά μου να κρύψω πόσο ενοχλημένος ένιωθα.

«Καλά, είναι φίλη σου... γιατί έχεις μπει στη ζώνη των φίλων». Τέτοιος ήταν ο Μάλκολμ.

Μπάσταρδος.

«Δεν έχω μπει στη ζώνη των φίλων». Έσφιξα τα κορδόνια των παπουτσιών μου χωρίς να χρειάζεται, τραβώντας τα με τόση δύναμη που το πόδι μου από την πίεση άρχισε να χτυπάει, κι έτσι έπρεπε να τα χαλαρώσω και να τα ξαναδέσω.

Ο Μάλκολμ μπορούσε να με καταλάβει. «Ναι, εκεί έχεις μπει και το ξέρεις». Στεκόταν τώρα σε απόσταση αναπνοής από μένα. «Εκατό δολάρια. Ή βάλε το στοίχημα ή σκάσε».

Τον έσπρωξα να απομακρυνθεί, αλλά εκείνος κόλλησε ξανά το πρόσωπό του στο δικό μου, και με έσπρωξε με τη σειρά του. «Δε στοιχηματίζω που να σκάσετε», είπα.

«Γιατί είσαι παλιοχέστης», είπε ο Φράνκι.

Αυτό προκάλεσε ένα κύμα από γέλια σε ολόκληρη την επιθετική γραμμή, που τώρα είχε συγκεντρωθεί τριγύρω μας.

«Παλιοχέστης;» είπα γλευάζοντας. «Στ' αλήθεια το είπες αυτό;»

Ο Φράνκι περπάτησε άτσαλα προς το μέρος μου, φούσκωσε και ήταν έτοιμος να πέσει πάνω μου. «Ναι, το είπα. Γιατί τέτοιος είσαι».

Τον έριξα με το πρόσωπο κάτω, αλλά στην πραγματικότητα γνωρίζαμε και οι δύο ότι δε θα τολμούσα ποτέ να πατήσω τον Φράνκι: θα καταλήγαμε και οι δύο στο νοσοκομείο. «Δε φοβάμαι», είπα, λέγοντας ψέματα μέσα από τα δόντια.

Η αλήθεια ήταν πως πραγματικά φοβόμουν. Με τη Νελ Χόθορν ήμασταν φίλοι από την πρώτη γυμνασίου, και εγώ ήμουν ερωτευμένος μαζί της σχεδόν από τότε. Ο Φράνκι είχε απόλυτο δίκιο όταν έλεγε πως όλοι το γνώριζαν εκτός από την ίδια τη Νελ και τον Κάιλ. Και ο Κάιλ μπορεί να το γνώριζε, αλλά είχε επιλέξει να το αγνοήσει. Ειλικρινά, δεν ήμουν σίγουρος.

Όταν περνάς σχεδόν δέκα χρόνια όντας ερωτευμένος με κάποιον και δεν τολμάς να της ζητήσεις να βγειτε, η ιδέα του να της ζητήσεις να βγειτε ραντεβού είναι τρομακτική. Επίσης, ήξερα πως, αν όντως αποδεχόμουν το στοίχημα, θα ήμουν ο περιγέλος ολόκληρης της ομάδας του φούτμπολ.

«Γαμώτο. Πολύ καλά λοιπόν. Αύριο θα της ζητήσω να βγούμε». Μου την έспаγε που δεχόμενοι τέτοια πίεση, αλλά ήξερα επίσης πως υπό άλλες συνθήκες δε θα το έκανα ποτέ. «Αύριο στην προπόνηση θα μου χρωστάτε όλοι σας από ένα χαρτονόμισμα».

Ο Φράνκι και ο Μάλκολμ μου έσφιξαν και οι δύο το χέρι, αφού ήταν οι μόνοι που όντως συμμετείχαν στο στοίχημα.

Έβγαλα την προπόνηση βάζοντας τον αυτόματο πιλότο, τρέχοντας στα παιχνίδια και πιάνοντας την μπάλα χωρίς στην πραγματικότητα να σκέφτομαι. Το μυαλό μου έπαιρνε ένα εκατομμύριο στροφές το λεπτό, από τη μία σχεδιάζοντας τι θα έλεγα και από την άλλη φρικόροντας μήπως τα κάνω θάλασσα.

* * *

Μέχρι να πάω στο σχολείο την επόμενη μέρα, ήμουν κουρέλι. Γύρισε και ο πατέρας μου από τη δουλειά νωρίτερα το προηγούμενο βράδυ και μου τις έριξε για τα καλά. Η προπόνηση σήμερα θα έβγαινε δύσκολα με τις μελανιές να απλώνονται στα πλευρά και στη μέση μου, αλλά είχα συνηθίσει πλέον. Θα γινόμουν πιο σκληρός, έλεγε εκείνος. Ήταν για το καλό μου, έλεγε. Κατά κάποιον τρόπο είχε δίκιο πάντως. Με είχε κάνει όντως πιο δυνατό.

Κανένα μαρκάρισμα δεν πονούσε τόσο όσο οι μπουνιές του.

Την τέταρτη ώρα είχαμε Δυτικό Πολιτισμό και την πέμπτη ώρα Αμερικανική Κυβέρνηση μαζί με τη Νελ, έτσι σχεδιάζα να κάνω την κίνησή μου μεταξύ των δύο μαθημάτων. Στάθηκα έξω από την αίθουσα της κυρίας Χάστινγκς, στον πρώτο όροφο, περιμένοντας τη Νελ να φανεί για το μάθημα της πέμπτης ώρας. Όταν ο Μάλκολμ με μισομάραξε παιχνιδιάρικα ρίχνοντας τον μυώδη ώμο του πάνω ακριβώς σε μία από τις μελανιές μου, στο πλάι, το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν να δαγκώσω το μάγουλό μου για να κρύψω τον μορφασμό πόνου. Τον απομάκρυνα σπρώχνοντάς τον με τον ώμο, και γελώντας με το

ζόρι όσο παλεύαμε μέχρι που ο επιστάτης του σχολείου, ο Χάπι Χάρι, πέρασε από δίπλα μας, φωνάζοντας ευδιάθετα: «Για κόφτε το, τρελά αγόρια».

Ο Χάπι Χάρι ήταν φίλος με όλους. Έμοιαζε με τον Τζον Λένον, με μακριά, πλούσια καστανά μαλλιά, μια ατημέλητη γενειάδα, και στρογγυλά γυαλιά. Στη δεκαετία του εξήντα είχε κλπώσει πάρα πολύ χόρτο και συνέχιζε νοητικά να παραμένει κολημένος σ' εκείνη τη δεκαετία. Ήταν αδερφός του διευθυντή Μπόουμαν, και ήταν συνέχεια ατάραχος, καλός με όλους σχεδόν σε βαθμό κακουργήματος και χαμογελούσε πάντα. Δε χρειαζόταν να ζητήσει από κανέναν κάτι δύο φορές, αφού ακόμη και οι πιο σκληροτράχηλοι γκοθάδες αγαπούσαν τον Χάρι.

«Λοιπόν, θα το κάνεις μετά το μάθημα, έτσι δεν είναι;» με ρώτησε ο Μάλκολμ μουρμουρίζοντας εμπιστευτικά, κουνώντας ένα εκατοσταδόλαρο διπλωμένο στα τρία ανάμεσα στον δείκτη και το μεσαίο δάχτυλο.

Εγώ έκανα να πιάσω το χαρτονόμισμα, αλλά εκείνος το τράβηξε απότομα. «Ναι, θα το κάνω», είπα. «Να βρίσκεσαι κοντά στα ερμάριά μας μεταξύ της τέταρτης και της πέμπτης ώρας».

Έτριψα το πλευρό μου όπου μια μελανιά κίτρινου-μπλαβί χρώματος στο μέγεθος ενός γκρέιπφρουτ κάλυπτε τα παϊδία μου και απλωνόταν μέχρι τη μέση, εκεί όπου ο Μάλκολμ με είχε χτυπήσει.

Από πίσω μου ακούστηκε η φωνή του Κάιλ. «Ο πατέρας σου σου τις φόρεσε πάλι;»

Ο Κάιλ ήταν το μόνο άτομο εκτός από τη μητέρα μου που ήξερε πως ο πατέρας μου με χτυπούσε. Τον είχα βάλει, πάντως, να υποσχεθεί ότι δε θα το έλεγε ποτέ σε κανέναν. Και να το έλεγε δε θα ωφελούσε σε τίποτα, αφού ο πατέρας μου ήταν αρχηγός του αστυνομικού σώματος της πόλης μας. Θα έθαβε όλες τις εκθέσεις και θα εκφόβιζε όλους τους κοινωνικούς λειτουργούς που θα εμπλέκονταν στην υπόθεση. Το είχε κάνει εξάλλου και στο παρελθόν. Είχα κάνει το λάθος να εκμυστηρευτώ σε έναν δάσκαλο γυμναστικής στη δεύτερα γυμνασίου

πως η μελανιά στο στομάχι μου ήταν από τον πατέρα μου που με χτυπούσε, και ο δάσκαλος απευθύνθηκε σε μια κοινωνική λειτουργό. Μέσα σε μια βδομάδα, ο γυμναστής μετατέθηκε σε κάποια άλλη περιοχή και η κοινωνική λειτουργός απολύθηκε.

Εγώ έλειπα από το σχολείο εκείνη την εβδομάδα, γιατί ήμουν –λέει– άρρωστος. Στην πραγματικότητα, πονούσα πάρα πολύ για να σηκωθώ από το κρεβάτι. Χρειάστηκε πάνω από ένας μήνας για να εξαφανιστούν οι μελανιές από το σώμα μου. Δεν ξαναπροσπάθησα να μιλήσω σε κανέναν μετά από εκείνη τη φορά. Περνούσα όσο πιο πολύ καιρό μπορούσα στο σχολείο, στην προπόνηση ή στο σπίτι του Κάιλ. Οπουδήποτε αλλού, αρκεί να μην ήμουν μέσα στα πόδια του πατέρα μου. Εκείνον τον βόλεψε, αφού ποτέ δεν ήθελε παιδιά. Όπως ισχυριζόταν, ήμουν σκέτη απογοήτευση. Ακόμη και όταν μπήκα στην ομάδα του φούτμπολ, ήμουν απογοήτευση. Ακόμη κι όταν έσπασα το ρεκόρ της περιοχής για τα περισσότερα πιασίματα μέσα σε μία μόνο σεζόν ως πρωτοετής, ήμουν ένα άχρηστο πλάσμα. Δεν είχα σπάσει το ρεκόρ του πατέρα μου, και αυτό ήταν που μετρούσε κυρίως.

Βλέπετε, ο πατέρας μου κρατούσε το ρεκόρ σε επίπεδο πολιτείας για τρία συνεχόμενα χρόνια, και έπειτα συνέχισε να παίζει ως νέος WR για τους Μίσιγκαν Στέιτ, και όλοι τον επαινούσαν ως έναν από τους καλύτερους παίκτες του κολεγιακού φούτμπολ. Τον παρακολουθούσαν κυνηγοί ταλέντων από τους Κάνσας Σίτυ Τσιφς, τους Μινεσότα Βίκινγκς και τους Νιου Γιρκ Τζάιαντς. Όμως, έπαθε ρήξη του πρόσθιου χιαστού στο πρώτο του παιχνίδι με τους Τζάιαντς, και ο τραυματισμός αυτός έδωσε τέλος στην καριέρα του. Επέστρεψε στη γενέτειρά του, εδώ στο Μίσιγκαν, και μπήκε στην αστυνομία, πικρόχολος και θυμωμένος. Όταν ξέσπασε ο πρώτος Πόλεμος του Κόλπου, κατετάγη στον στρατό και έκανε δύο θητείες με το πεζικό, και επέστρεψε ακόμη πιο σαλεμένος από όσα είχε δει και είχε κάνει εκεί.

Του άρεσε να μεθάει μετά τη δουλειά, και μου έλεγε ιστο-

ρίες τρόμου. Αντίθετα με τους περισσότερους βετεράνους που είχα ακούσει, του πατέρα μου του άρεσε να μιλάει για τις εμπειρίες του. Μόνο με μένα, όμως, και μόνο όταν είχε αδειάσει ένα ολόκληρο μπουκάλι. Μου έλεγε για τα φιλαράκια του που είχε δει να πυροβολούνται, να ανατινάσσονται από αυτοσχέδιους εκρηκτικούς μηχανισμούς, να σκοτώνονται από ελεύθερους σκοπευτές και αντιαρματικές ρουκέτες. Αν προσπαθούσα να φύγω, με ξυλοφόρτωνε. Ακόμη και μεθυσμένος, ο πατέρας ήξερε να επιβάλλεται. Ο τραυματισμός στον χιαστό είχε δώσει τέλος στην καριέρα του ως επαγγελματία wide receiver, αλλά δεν τον είχε κάνει λιγότερο τρομακτικό. Ήταν μόλις μερικά εκατοστά ψηλότερός μου, με φαρδιούς ώμους και χοντρούς δικεφάλους και γραμμωμένους βραχίονες, και τα γκριζα μαλλιά του κουρεμένα με την ψιλή γυάλιζαν από τον ιδρώτα, καθώς κινούνταν σαν μποξέρ απέναντί μου. Είχε γρήγορες, δυνατές γροθιές, κι ακόμη και πιωμένος τα χτυπήματά του ήταν ακριβή. Ήξερε πού να χτυπήσει για να προκαλέσει περισσότερο πόνο. Εγώ είχα γίνει καλύτερος στο μπλοκάρισμα και τους ελιγμούς, τα οποία ενθάρρυνε ο πατέρας. Ήθελε να είμαι *άντρας, μαχητής*. Οι άντρες δε νιώθουν πόνο. Οι άντρες μπορούν να παίζουν με μελανιασμένα πλευρά και σαραβαλιασμένα νεφρά. Οι άντρες δεν κλαίνε. Οι άντρες δε μιλάνε. Οι άντρες σπάνε ρεκόρ.

Ο Κάιλ τα ήξερε όλα αυτά – τα κατανοούσε στον βαθμό που μπορούσε να τα κατανοήσει κάποιος που δεν τα ζούσε, και δεν είχε πει ποτέ τίποτα σε κανέναν.

«Ναι, αλλά είμαι εντάξει». Μου την έδινε η συμπόνια.

Ο Κάιλ συνάντησε το βλέμμα μου, κοιτώντας με ερευνητικά, εκτιμώντας την κατάσταση μου. Ήξερε πως δε θα παραδεχόμουν ποτέ ότι πονάω, έτσι είχε γίνει καλός στο να εκτιμάει πόσο άσχημα ήταν τα πράγματα. «Είσαι σίγουρος; Ο προπονητής θέλει να κάνουμε ασκήσεις τύπου *κλακέτας* σήμερα».

«Σκατά», μουρμούρισα.

Στις ασκήσεις *κλακέτας* συνήθως ο προπονητής ή ο QB πε-

τάνε μια μπάλα και ο receiver προπονείται πιάνοντάς την κοντά στις πλαϊνές γραμμές, πατώντας στη μύτη με το ένα ή και τα δύο πόδια προκειμένου να μείνει εντός των ορίων του γηπέδου. Για να μάθω να πιάνω την μπάλα, του προπονητή του άρεσε να κάνει αυτές τις ασκήσεις παρεμβαίνοντας με έναν αμυντικό ο οποίος προσπαθούσε να με σταματήσει. Αυτό σημαίνει ότι στο μεγαλύτερο μέρος της προπόνησης θα δεχόμουν απανωτά μαρκαρίσματα. Με τα ήδη μελανιασμένα πλευρά μου, θα ήμουν τυχερός αν μπορούσα να φύγω από το γήπεδο περπατώντας όρθιος από μόνος μου.

«Όχι, είμαι καλά», είπα. «Παίζουμε εναντίον της Μπράιτον την Παρασκευή, και θέλουν να με ντουμπλάρουν. Χρειάζομαι την εξάσκηση».

Ο Κάιλ κούνησε το κεφάλι του. «Είσαι ένας επίμονος μάλακας».

Εγώ γέλασα. «Πράγματι. Αλλά είμαι ο πιο γαμάτος wide receiver της πολιτείας. Αυτό πρέπει να το αναγνωρίσουμε στο “πρόγραμμα εκπαίδευσης” του πατέρα. Έκανα εισαγωγικά στον αέρα με τα δάχτυλα, καθώς έλεγα τα τελευταία λόγια.

«Ποια ήταν η λέξη που χρησιμοποίησε ο κύριος Λανγκ χθες; Μιλώντας για τους Σπαρτιάτες και για το πώς εκπαιδεύαν τους πολεμιστές τους;» Ο Κάιλ έβγαλε μια Powerbar από την τσάντα του και την άνοιξε, προσφέροντάς μου τη μισή.

«Αγωγή», απάντησα.

«Αυτό είναι», είπε ο Κάιλ, μασώντας με θόρυβο. «Απλώς προσποιήσου πως είσαι Σπαρτιάτης, και πως εκπαιδεύσαι σε μια αγωγή».

«Δεν ήταν κτίριο, νομίζω», είπα, τρώγοντας το δικό μου κομμάτι. «Ήταν μάλλον ένας τρόπος ζωής, ένα πρόγραμμα. Και ναι, αυτό είναι βασικά. Ο Μάικ Ντόρσι, ο εκπαιδευτής σπαρτιατικής αγωγής».

«Θα πρέπει δηλαδή να σε πάρω ξανά σηκωτό από το γήπεδο;» ρώτησε ο Κάιλ, μισοαστειεύομενος.

«Πιθανώς», απάντησα εγώ.

«Θα πάμε στην κρυψώνα μετά την προπόνησή, τότε». Ο Κάιλ έφυγε για το μάθημά του των επιστημών της πέμπτης ώρας, στην άλλη άκρη του σχολείου, τρέχοντας για να μην αργήσει.

«Καλό μου ακούγεται», είπα, φωνάζοντας για να με ακούσει.

Η κρυψώνα ήταν ένα σημείο στο δάσος πίσω από το σπίτι μου. Εκεί υπήρχε μια παλιά κεραυνοβολημένη βελανιδιά με τεράστια απλωμένα κλαδιά που έγερναν πάνω από το έδαφος, σχηματίζοντας έναν θόλο σαν σπηλιά. Με τα χρόνια ο Κάιλ κι εγώ είχαμε μετατρέψει εκείνο το σημείο σε μέρος συνάθροισης φίλων, πλέκοντας τα κλαδιά μεταξύ τους και παλιές σανίδες και κομμάτια από τσίγκο από τη μάντρα γύρω από τον χοντρό κορμό για να έχουμε μια οριοθετημένη περιοχή. Είχαμε κουβαλήσει παλιές καρέκλες, κάτι καφάσια, ακόμη κι έναν παλιό βρόμικο καναπέ εκεί μέσα. Ήταν το μυστικό μας, κι ακόμη και τώρα, που ήμασταν αρκετά πιο μεγάλοι και θα έπρεπε να ντρεπόμαστε να έχουμε ένα μυστικό κλαμπ, εξακολουθούσαμε να το κρατάμε μυστικό. Ο ξάδερφός μου ο Νταγκ κάποια στιγμή είχε κλέψει αρκετές κάσες φτηνής μπίρας από μια κάβα, και μου είχε δώσει καμιά δυο από αυτές, έτσι ο Κάιλ κι εγώ συχνά πηγαίναμε στην κρυψώνα για να τα πιούμε.

Για μένα, βέβαια, η κρυψώνα ήταν ακριβώς αυτό, ένα μέρος όπου μπορούσα να κρύβομαι από τον πατέρα μου. Ήταν τόσες οι περιπτώσεις που είχα περάσει τη νύχτα εκεί, που φυλούσα μια παλιά μάλλινη κουβέрта σε ένα από τα καφάσια.

Η συζήτησή μου με τον Μάλκολμ και έπειτα με τον Κάιλ πήρε σχεδόν και τα επτά λεπτά του διαλείμματος πριν την πέμπτη ώρα, επομένως η απορία μου που η Νελ δεν είχε φανεί ακόμη για το μάθημα ήταν δικαιολογημένη. Σκέφτηκα πως θα με χάλαιγε πολύ να μην εμφανιστεί για μάθημα, ενώ εγώ είχα πάθει ψύχωση με το να της ζητήσω να βγούμε.

Τότε εμφανίστηκε χαμογελαστή, με τα μαλλιά της να πέφτουν ελεύθερα πάνω στους ώμους της, γελώντας. Η Μπέκα ήταν από τη μια πλευρά της, και η Τζιλ από την άλλη. Αυτά τα τρία κορίτσια, κατά την άποψή μου, ήταν τα τρία πιο καυτά

κορίτσια σε ολόκληρο το σχολείο, και δεν μπορούσα ποτέ να αποφασίσω πώς να τα κατατάξω σε διαβάθμιση ομορφιάς. Τις πιο πολλές ημέρες, αυτό εξαρτιόταν από τη διάθεσή μου. Ήξερα πως η Νελ ήταν η καλύτερη, αφού είχα περάσει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου να τη φαντασιώνομαι, αλλά και η Μπέκα ήταν το ίδιο καυτή, με άλλο τρόπο. Ήταν λίγο πιο κοινή και με περισσότερες καμπύλες από τη Νελ, και είχε μακριά σγουρά μαύρα μαλλιά, με τόσο σφιχτές μπούκλες σαν μια παχιά μάζα από ελατήρια που αναπηδούσαν, ενώ τα μαλλιά της Νελ είχαν μια τέλεια απόχρωση πυρόξανθου. Το δέρμα της Μπέκα είχε το χρώμα της σκούρας καραμέλας, ενώ της Νελ ήταν σαν ελεφαντόδοντο, λευκό και ωχρο. Η Νελ ήταν εξωστρεφής και ευδιάθετη, ενώ η Μπέκα ήταν ήρεμη και οδυνηρά ντροπαλή, αλλά απίστευτα οξυδερκής.

Η Τζιλ σχεδόν δεν άντεχε στη σύγκριση όταν βρισκόταν μαζί με την Μπέκα και τη Νελ. Αν με ρωτήσετε, δεν μπορούσε με τίποτα να τις συναγωνιστεί. Αν την παρατηρούσε κανείς όταν ήταν μόνη της ή μαζί με άλλους, η Τζιλ ήταν σίγουρα γκομενάρα, αλλά δεν έπαιζε στην ίδια κατηγορία με τη Νελ και την Μπέκα. Η Τζιλ ήταν σαν ζωντανή κούκλα Μπάρμπι. Ψηλή, με απίστευτες αναλογίες, με φυσικό υπέρξανθο μαλλί και γαλάζια μάτια. Ήταν το πιο γλυκό κορίτσι που θα μπορούσε να γνωρίσει κανείς, και ξέρω, ναι, πως τα αγόρια δεν πρέπει να χρησιμοποιούν τον όρο «γλυκιά», αλλά εδώ ταιριάζει στην περιγραφή. Η Τζιλ ήταν γλυκιά σαν μέλι. Ήταν επίσης η «χαζή ξανθιά» του στερεότυπου, αφού ήταν απίστευτα αλαφρόμυαλη και κάπως επίπεδη. Ήταν παραπάνω από πιστή στις φίλες της, και μου άρεσε γι' αυτό.

Η εικόνα ήταν σαν να είχε βγει από νεανική τηλεταινία: τα τρία πιο καυτά κορίτσια του σχολείου να βηματίζουν η μια δίπλα στην άλλη στη μέση του φωτεινού διαδρόμου, με τη Νελ στη μέση, και όλους να την κοιτούν, να τη θαυμάζουν, να μιλούν γι' αυτήν. Και τότε εκείνη σταμάτησε ακριβώς μπροστά μου, μου χαμογέλασε, μου είπε γεια κι εγώ πάγωσα με το στόμα ανοιχτό, αποσβολωμένος.

Κάποιος μου έριξε από πίσω μια δυνατή σπρωξιά, ξυπνώντας με από την ονειροπόληση. Ο Μάλκολμ πέρασε από δίπλα μου σύρριζα, βήχοντας. «Σόρι, δικέ μου. Δε σε είδα». Έγνεψε στη Νελ και τις άλλες. «Έι, τι χαμπάρια, κορίτσια; Στις ομορφιές σας, σήμερα, βλέπω. Δε συμφωνείς, Τζέισον;» Του Μάλκολμ του άρεσε να τονίζει τη «μαύρη καταγωγή του», όπως το έθετε, κυρίως όταν προσπαθούσε να γίνει αστείος, δηλαδή τον περισσότερο καιρό.

Εγώ τον αγριοκοίταξα, κι έπειτα έστρεψα την προσοχή μου στη Νελ. «Γεια χαρά, Νελ. Πώς πάει;» Χάλιας. Χάλιας. Πιο χάλιας δε γίνεται.

Εκείνη μου χαμογέλασε με νόημα. «Γεια σου, Τζέισον».

Η Μπέκα και η Τζιλ συνέχισαν να περπατούν και σταμάτησαν στα ερμάρια τους, λίγα μέτρα πιο πέρα. Το σημείο αυτό, ο διάδρομος των ανθρωπιστικών σπουδών στον πρώτο όροφο, δίπλα στην τραπεζαρία και την παρακείμενη εξωτερική αυλή, ήταν το πρώτο και πιο κεντρικό σημείο του λυκείου μας. Εκεί ήταν που συνέβαιναν όλα. Εκεί ζητούσαμε από τα κορίτσια να βγουν ραντεβού μαζί μας, εκεί προκαλούσαμε τα αγόρια σε καβγά, εκεί χωρίζαμε. Αν κάποιος ήταν δημοφιλής, εκεί θα χασομερούσε για να τον βλέπουν, εκεί στήνονταν και οι αρχηγοί από τις διάφορες κλίκες. Επομένως, όπως ήταν φυσικό, μιας και ήμουν ένα από τα αστέρια της ομάδας του φούτμπολ, δεν είχα παρά να της ζητήσω να βγούμε σε εκείνο το σημείο. Η Νελ ήταν δημοφιλής, αλλά ήταν το είδος του κοριτσιού που δεν ανήκε σε κλίκα. Ήταν άνετη με όλους και προσφιλής επειδή ήταν όμορφη, έξυπνη και κόρη του πιο ισχυρού άντρα της πόλης, δεύτερου σε κύρος μετά τον μπαμπά του Κάιλ, και ήταν και φίλη του Κάιλ. Ο Κάιλ, φυσικά, ήταν ο θεός του λυκείου. Ήταν ο αστεράτος κουόρτερμπακ, ο καλύτερος όλων των πολιτειών ήδη από τα δεκάξι του, γιος γερουσιαστή, και τρομερά εμφανίσιμος. Είχε την τέλεια ζωή. Ήταν κολλητός με το πιο σέξι κορίτσι του σχολείου, πλούσιος, εμφανίσιμος, δημοφιλής, αθλητικός, με φοβερούς γονείς. Είχε ακόμη κι ένα φοβερό αυτοκίνητο, μια κλασική Camaro

SS που την είχε φτιάξει ο αδερφός του και την είχε αφήσει πίσω του όταν το έσκασε στα δεκαεπτά του. Ο μόνος λόγος για τον οποίο δε μισούσα τον Κάιλ ήταν πως ήταν κολλητός μου και τον γνώριζα από το νηπιαγωγείο, και θα μπορούσα να πω στον καθένα την ιστορία που κατορηγήθηκε πάνω του στην τρίτη δημοτικού κι εγώ τον κάλυψα.

Με παρακολουθούσαν όλοι. Ήξεραν πως κάτι έτρεχε. Ο Μάλκολμ και ο Φράνκι είχαν πει πιθανότατα σε όλους όσους γνώριζαν, δηλαδή σε όλους, πως θα ζητούσα από τη Νελ να βγει μαζί μου, έτσι όλο αυτό το πλήθος των «γαμάτων» είχε στηθεί στον διάδρομο, χωρίς καν να προσποιούνται ότι δεν κοίταζαν.

Δεν μπορούσα να κάνω πίσω τώρα. Να πάρει.

Ξεροκατάπια και έσφιξα τα τρεμάμενα χέρια μου σε γροθιές στις δυο πλευρές μου. «Λοιπόν, Νελ. Σκεφτόμουν. Θες να βγούμε έξω απόψε; Στις επτά;» Η φωνή μου δεν έτρεμε ούτε ήταν τσιριχτή, και ακουγόταν κατάλληλα ατάραχη.

Η Νελ γούρλωσε τα μάτια και κράτησε έκπληκτη την αναπνοή της, έπειτα άφησε μια τσιρίδα ενθουσιασμού προτού δαγκώσει τα χείλη της για να το σταματήσει. «Yes! Θέλω να πω, ναι, φυσικά. Θα το ήθελα πολύ. Πού θα πάμε;»

Στην πραγματικότητα είχα προετοιμαστεί κάπως γι' αυτό, ευτυχώς. «Σκεφτόμουν το Bravo».

Εκείνη χαμογέλασε ξανά με νόημα. Ήταν ακριβό μέρος για λυκειόπαιδα, και έπρεπε κανείς να κάνει κράτηση, κυρίως τις Παρασκευές βράδυ. Είχαμε κάνει μια συμφωνία με τον πατέρα μου: εγώ θα επικεντρωνόμουν στους βαθμούς μου και το φούτμπολ, κι εκείνος θα φρόντιζε να μη χρειαστεί να δουλέψω. Έπαιρνα ένα μόνον διακοσίων δολαρίων για κάθε αγώνα που κέρδιζε η ομάδα μου, συν είκοσι δολάρια για κάθε touchdown που θα σκόραρα. Η ομάδα μας ήταν ανίκητη μέχρι στιγμής αυτό τον χρόνο, κι εγώ είχα ήδη σκοράρει έξι touchdowns στα τέσσερα παιχνίδια που είχα παίξει.

Ναι. Ο πατέρας μου πραγματικά με έσπρωχνε να πετύχω

στο φούτμπολ. Η νίκη ήταν το παν, μετά από το να είμαι «αληθινός άντρας».

«Δε χρειάζεται κράτηση εκεί τις Παρασκευές;» ρώτησε η Νελ.

Εγώ απλώς χαμογέλασα αυτάρεσκα και έχωσα τη γροθιά μου στην τσέπη μου. «Ναι».

Εκείνη στένεψε το βλέμμα της. «Πώς ήσουν τόσο σίγουρος ότι θα έλεγα ναι;»

Εγώ χαμογέλασα ακόμη πιο πλατιά, κυρίως για να καλύψω την καρδιά μου που χτυπούσε δυνατά. «Μου ζήτησες όντως να βγούμε, έτσι δεν είναι;»

Δεν μπορούσε να κρατήσει το σοβαρό ύφος για πολύ.

«Θα σε δω στις επτά, λοιπόν».

Εγώ κατένευσα και την προσπέρασα για να πάω στην αίθουσα, αγνοώντας τους ψιθύρους που ακούγονταν τριγύρω. Βούλιαξα στη θέση μου στο πίσω μέρος της αίθουσας δίπλα στο παράθυρο και προσποιούμουν ότι δεν έβλεπα τη Νελ να ψιθυρίζει με αυτό τον μυστήριο τρόπο με την Μπέκα και την Τζίλ. Ήθελα κι εγώ να ψιθυρίζω με τους φίλους μου με μυστήριο, αλλά δεν μπορούσα, γιατί ήμουν άντρας, και οι άντρες δε δείχνουν τα αισθήματά τους.

Η Νελ έκατσε με χάρη στη θέση της λίγες σειρές πιο μπροστά από εμένα. Άφησε το σακίδιό της στο πάτωμα δίπλα στο πόδι της και έσκυψε να το ανοίξει, δρᾶττοντας την ευκαιρία για να μου ρίξει μια κλεφτή ματιά, και μόλις είδε ότι την κοίταζα, κοκκίνισε και χαμογέλασε. Στο πίσω μέρος του μυαλού μου αναρωτήθηκα αν θα με άφηνε να τη φιλήσω.

Πιθανότατα όχι, αλλά σίγουρα θα ήταν φοβερό αν με άφηνε.

* * *

Ευτυχώς για μένα, ο προπονητής μάς ανάγκασε να δούμε μια ταινία αντί να κάνουμε ασκήσεις. Μόνο ο Κάιλ τη γλίτωσε, γιατί ο προπονητής γνώριζε πως θα μελετούσε την ταινία στο σπίτι μόνος του. Οι υπόλοιποι δε σταθήκαμε τόσο τυχεροί, έτσι

μείναμε κολλημένοι να παρακολουθούμε τα παιχνίδια της Μπράιτον μέχρι περίπου τις έξι και μισή.

Είχα σχεδιάσει να πάρω τη Νελ από το σπίτι της αμέσως μετά την προπόνηση, έτσι είχα κρύψει ένα τζιν και ένα πουκάμισο μέσα στο σακιδιό μου. Το πουκάμισο είχε τσαλακωθεί, αλλά δεν μπορούσα να κάνω τίποτα γι' αυτό. Έκανα ένα ντους μόλις έφυγαν όλοι και πήδηξα μέσα στο φορηγάκι μου. Το φορηγάκι το είχα αγοράσει μόνος μου, αποταμιεύοντας τα κέρδη μου από την ποδοσφαιρική σεζόν του προηγούμενου χρόνου συν το μπόνους μου για τα Α της σχολικής χρονιάς. Ήταν ένα F-150 pick-up ημιφορητό δεκαετίας, μαύρο, με μακριά καρότσα, μηχανική μετάδοση κίνησης, τέσσερα επί τέσσερα. Ήταν το μωρό μου. Δεν ήταν τίποτα σπουδαίο, αλλά ήταν δικό μου. Ο μπαμπάς δεν μπορούσε να μου το πάρει, ακόμη κι αν το ήθελε, ότι κι αν έκανα, διότι είχα αποταμιεύσει και το είχα πληρώσει μόνος μου. Αυτό το σεβόταν.

Είχε τον δικό του κώδικα τιμής, κατά έναν περιέργο τρόπο. Δεν είχε κανέναν ενδοιασμό να με χτυπάει μέχρι να φτύσω αίμα, αλλά σεβόταν τον χώρο και τα πράγματά μου, και μου έδινε χρήματα όσο τα κέρδιζα με την αξία μου. Περιορίζε τα μαθήματά του αν εγώ ανταπέδιδα το ξύλο αμυνόμενος. Φυσικά, το μάθημα μίκραινε επειδή μπορεί να έπεφτα αναίσθητος, τουλάχιστον όμως το ξύλο ήταν λιγότερο, έτσι κι εγώ άρχισα να ανταποδίδω πιο τακτικά.

Οδηγούσα στο σπίτι της Νελ, τα λάστιχά μου έτριζαν στον πλακόστρωτο δρόμο. Τα νεύρα μου ήταν ήδη τσατάλια. Επιτέλους, θα συνέβαινε: θα έβγαινα ραντεβού με τη Νελ Χόθορν. Μπορούσα να τη φανταστώ να φοράει μια σεμνή αλλά κομψή φούστα μέχρι το γόνατο, ένα κάποιο μπλουζάκι που θα τόνιζε το απίστευτο κορμί της. Με τα μακριά πυρόξανθα μαλλιά της να πέφτουν γύρω από τους ώμους της και με τις αφέλεις πιασμένες στο πίσω μέρος του μαλλιού της όπως πάντα. Της άρεσε να βάφει τα νύχια της με έντονα χρώματα, συνήθως κόκκινα ή πορτοκαλί ή ροζ. Κάποιες φορές και μπλε ή πράσινα, αλλά

ποτέ μαύρα ή γκριζα ή με κάποιο άλλο καταθλιπτικό χρώμα.

Σταμάτησα στη μέση του δρόμου, λίγα μέτρα μακριά από το σπίτι της, και προσπάθησα να συμμαζέψω τη σκέψη μου. Ήταν απλώς ένα ραντεβού. Ήμασταν δυο φίλοι που έβγαιναν ραντεβού. Τίποτε άλλο. Δεν υπήρχε λόγος να πιστεύω ότι θα τη φιλούσα. Δε θα προσπαθούσα καν να της πιάσω το χέρι. Απλώς... θα βγαίναμε παρέα και θα τα λέγαμε. Δε χρειαζόταν να είμαι τόσο ξεσηκωμένος.

Ήμουν όμως. Ήμουν στην τσίτα, πολύ ενθουσιασμένος.

Άφησα μια μακριά ανάσα, χτύπησα το τιμόνι με τα δυο χέρια, και τσίριξα όσο πιο δυνατά μπορούσα, απελευθερώνοντας λίγο από τον συσσωρευμένο ενθουσιασμό μου. Έπλεα σε πελάγη ευτυχίας και ήμουν τόσο αναστατωμένος με την προοπτική πως θα έβγαινα ραντεβού με τη Νελ που δεν ένιωθα ούτε τις μελανιές μου.

Ξεκίνησα ξανά να οδηγώ και έστριψα στον ιδιωτικό δρόμο που οδηγούσε στο σπίτι της Νελ. Το κινητό μου χτύπησε με το που πάρακαρα μπροστά από το σπίτι της. Κοίταξα την οθόνη, όπου τρεμόπαιζε το πλήκτρο «απάντηση», και είδα το όνομα του Κάιλ. Το ψηφιακό ρολόι στο πάνω μέρος της οθόνης έλεγε 6:54 μ.μ., άρα είχα φτάσει λίγο νωρίτερα. Είχα παραβλέψει το γεγονός πως έπρεπε να του είχα πει πως θα έβγαινα ραντεβού με το κορίτσι που ήταν δεμένο μαζί του περισσότερο και από αδερφή. Τώρα όμως που μου τηλεφωνούσε ελάχιστα λεπτά πριν το ραντεβού, δεν ήθελα καν να του το πω.

«Γεια σου, ρε μαν Κάιλ! Πώς πάν' τα κέφια;» προσποιήθηκα τον ενθουσιασμένο για να καλύψω τον εκνευρισμό μου.

Ο δισταγμός από την άλλη μεριά της γραμμής ήταν έντονος. «Βασικά, Τζέισον, είμαι η Νελ. Σε παίρνω από το τηλέφωνο του Κάιλ... Το... το δικό μου το ξέχασα». Η φωνή της Νελ με κατακεραύνωσε.

Τότε συνειδητοποίησα τα λόγια της. «Ξέχασες το δικό σου; Πού βρίσκεσαι; Τώρα μόλις μπαίνω με το αμάξι στον δρόμο σας».

Ένας ακόμη πιο μακρυσ δισταγμός. Ένωσα το στομάχι μου

να συρρικνώνεται και να σφίγγεται στα επόμενα λόγια της: «Άκουσέ με, λυπάμαι, αλλά δεν μπορώ να βγω μαζί σου».

Σκατά. Θα έπρεπε να ξέρω πως δε θα ήταν εύκολο. «Ω, κατάλαβα». Προσπάθησα να καλύψω την απογοήτευσή μου, αλλά ήμουν σίγουρος πως ήταν προφανής. «Όλα καλά; Θέλω να πω—»

«Εγώ... νομίζω ότι δέχτηκα πολύ γρήγορα να βγω μαζί σου, Τζέισον. Λυπάμαι. Δε νομίζω... δε νομίζω ότι θα περνούσαμε καλά».

«Επομένως δε θα υπάρξει άλλη φορά, ε...» Σε αυτό το σημείο δεν μπορούσα να κρύψω πόσο αποκαρδιωμένος ήμουν.

«Όχι. Λυπάμαι πολύ».

«Δεν πειράζει, υποθέτω». Γέλασα βεβιασμένα, συνειδητοποιώντας πόσο ανόητο ακούστηκε αυτό, κυρίως αφού εκείνη μπορούσε ξεκάθαρα να καταλάβει πως είχα αναστατωθεί. «Να πάρει, όχι. Πειράζει. Δεν ήσουν ειλικρινής, Νελ. Εγώ ήμουν ενθουσιασμένος». Έπρεπε να συγκρατηθώ. Έσφιξα το χέρι μου γύρω από το τιμόνι και έκλεισα τα μάτια ερμητικά.

«Λυπάμαι τόσο μα τόσο, Τζέισον. Αλλά το συνειδητοποίησα τώρα, αφού σκέφτηκα καλά τα πράγματα... θέλω να πω, με κολακεύεις, κι εγώ ενθουσιάστηκα που μου ζήτησες να βγούμε, αλλά —»

Τη διέκοψα. «Έχει να κάνει με τον Κάιλ, έτσι δεν είναι; Είσαι μαζί του, με παίρνεις από το τηλέφωνό του, οπότε σίγουρα έχει να κάνει μ' αυτόν». Θα έπρεπε να το περιμένω. Πραγματικά θα έπρεπε. Όλοι πίστευαν εξάλλου ότι αυτοί οι δύο ήταν ζευγάρι.

«Τζέισον, δεν είναι... εννοώ, ναι, είμαι μαζί του τώρα, αλλά—»

«Δεν πειράζει. Καταλαβαίνω. Νομίζω πως το ξέραμε όλοι ότι θα συνέβαινε αυτό, οπότε δεν πρέπει να με εκπλήσσει. Εύχομαι μόνο να μου το είχες πει νωρίτερα». Ακουγόμουν σαν ηλίθιος, αλλά δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς.

«Συγγνώμη, Τζέισον. Δεν ξέρω τι άλλο να πω».

«Μην πεις τίποτα. Όλα καλά. Εγώ... τέλος πάντων. Θα τα πούμε τη Δευτέρα στη Χημεία».

Ήμουν έτοιμος να κλείσω όταν εκείνη με σταμάτησε. «Περίμενε, Τζέισον».

«Τι είναι;»

«Δε θα έπρεπε ίσως να σου το πω αυτό, αλλά... η Μπέκα είναι ερωτευμένη μαζί σου από την πρώτη γυμνασίου. Σου εγγυώμαι ότι θα βγει ραντεβού μαζί σου τρέχοντας».

«Η Μπέκα;» Το σοκ μου φάνηκε στα λόγια μου. «Δε θα ήταν παράξενο αυτό; Θέλω να πω, τι να της πω; Θα νομίζει ότι είναι η δεύτερη επιλογή μου ή κάτι τέτοιο. Υποθέτω πως όντως έτσι είναι, αλλά όχι με τον τρόπο που ακούγεται, καταλαβαίνεις τι εννοώ;»

Η Νελ απάντησε μετά από μια σύντομη παύση. «Πες της απλώς την αλήθεια. Ότι εγώ σε κρέμασα την τελευταία στιγμή. Ότι είχες ήδη ενδοιασμούς, και ότι εγώ σκέφτηκα πως εκείνη θα ήθελε περισσότερο από εμένα να βγει μαζί σου».

«Λες να πιάσει; Αλήθεια;» Η Μπέκα; Ήταν σέξι, αλλά δεν ήταν η Νελ. Είπα δυνατά: «Είναι πολύ όμορφη».

«Θα πιάσει. Απλώς τηλεφώνησέ της». Μου είπε γρήγορα τον αριθμό της Μπέκα, κι εγώ τον επανέλαβα σημειώνοντάς τον πρόχειρα πάνω σε μια απόδειξη από βενζίνη.

«Ευχαριστώ... νομίζω. Όμως, Νελ; Την επόμενη φορά που θα ραγίσεις την καρδιά κάποιου, ειδοποίησέ τον εγκαίρως, εντάξει;» Προσπάθησα να βάλω λίγο παιχνίδισμα στη φωνή μου.

«Μην είσαι γελοίος, Τζέισον. Δε σου ράγισα την καρδιά. Ούτε καν είχαμε βγει ραντεβού. Αλλά πραγματικά λυπάμαι που σ' έστησα μ' αυτό τον τρόπο».

«Μην ανησυχείς. Εξάλλου, ίσως να βγει κάτι καλό με μένα και την Μπέκα. Είναι σχεδόν τόσο κούκλα όσο κι εσύ. Γαμώτο, αυτό δεν ακούστηκε ωραίο. Μην πεις στην Μπέκα ότι το είπα. Και οι δυο είστε το ίδιο όμορφες, εγώ μόνο—» Θεέ μου, ακουγόμεν σαν καθυστερημένο. Κάποιος να με σταματήσει.

Η Νελ γέλασε και με διέκοψε. «Τζέισον; Βούλωσ' το. Πάρε τηλέφωνο την Μπέκα».

Η γραμμή νεκρώθηκε κι εγώ κοίταξα διστακτικά το ορθογώ-

νιο κομμάτι της απόδειξης με τα δέκα ψηφία που είχα γράψει κακήν κακώς στο πίσω μέρος του. Με την Μπέκα; Δεν ήμουν σίγουρος αν ήταν καλή ιδέα να της ζητήσω να βγούμε ραντεβού. Δεν ήξερα πολλά για αυτήν, τώρα που το σκεφτόμουν. Είχα την αίσθηση πως προερχόταν από ένα σχετικά αυστηρό σπίτι, αλλά έκρινα από το γεγονός πως ντυνόταν πάντα υπερβολικά σεμνά, χωρίς να αφήνει να φανεί ούτε ένα σημείο του σώματός της κάτω από τα μακρυμάνικα μπλουζάκια της και τις φούστες μέχρι το γόνατο. Τίποτα με κοντό κόψιμο, τίποτα πάνω από το γόνατο. Δεν έκανε ποτέ παρέα με αγόρια, δε φλέρταρε ποτέ, δεν εμφανιζόταν ποτέ στα πάρτι. Ήταν ήσυχη, μελετηρή, καλοσυνάτη και ευγενική όταν της μιλούσαν, και ο κόσμος είχε την τάση να την αφήνει μόνη της ή να είναι ευγενικός μαζί της μόνο και μόνο γιατί ήταν φίλη της Νελ Χόθορν.

Ήταν ερωτευμένη μαζί μου; Αλήθεια; Πώς και δεν το είχα πάρει είδηση;

Κάθισα στο δρομάκι για λίγα ακόμη λεπτά και σκεφτόμουν. Και παραλίγο να τα κάνω πάνω μου, όταν κάποιος μου χτύπησε το παράθυρο. Το άνοιξα. Το ευγενικό, χαριτωμένο πρόσωπο της κυρίας Χόθορν με κοιτούσε με σύγχυση.

«Τζέισον; Όλα καλά; Η Νελ δεν είναι εδώ. Πήγε για τρέξιμο με τον Κάιλ». Η κυρία Χόθορν ήταν ο τύπος της γυναίκας που ήθελες να είναι μητέρα σου. Λεπτοκαμωμένη, με υπέροχο ξανθό μαλλί και ωχροό δέρμα, ήταν η επιτομή της υπεροχής, χαμογελούσε πάντα, εμφανιζόταν στους αγώνες φούτμπολ για να μας εμπυνώσει όλους, και συνήθως έφερε μαζί της λιχουδιές που είχε φτιάξει η ίδια. Τους γνώριζε σχεδόν όλους στην πόλη με το όνομά τους, και της άρεσε να αγκαλιάζει τον κόσμο. Συνήθως την ακολουθούσε η μυρωδιά από κουλουράκια και ξεθωριασμένο άρωμα.

Η δική μου μητέρα μετά βίας περνούσε για άτομο, κρυβόταν στο δωμάτιό της και παρακολουθούσε σαπουνόπερες και ριάλιτι σόου στην τηλεόραση, αποφεύγοντας έτσι το σαλόνι που ήταν πεδίο μάχης. Ο πατέρας τη χτυπούσε μερικές φο-

ρες, αλλά μόλις εγώ μεγάλωσα τόσο για να τις τρώω, έστρεφε τις γροθιές του πάνω μου και την άφηνε ήσυχη, εκτός από τα χτυπήματα του κεφαλαριού που ακούγονταν στη μεσοτοιχία που χώριζε το δωμάτιό τους και το δικό μου, δυο φορές την εβδομάδα.

«Ω, φυσικά», είπα. «Όλα καλά. Νόμιζα πως θα συναντιόμασταν, εγώ εκείνη και ο Κάιλ, αλλά μπέρδεψα την ώρα».

Η κυρία Χόθορν συνοφρυώθηκε. «Λοιπόν, δεν είναι ωραίο να μου λες ψέματα, Τζέισον Ντόρσι».

Εγώ της χαμογέλασα. «Εγώ; Για ποιο πράγμα να σας πω ψέματα;»

Εκείνη συνοφρυώθηκε ακόμη περισσότερο. «Σε ξέρω από τότε που φορούσες πάνες, Τζέισον. Ξέρω πως λες ψέματα». Οι άκρες των χειλιών της σχημάτισαν ένα υπομειδίαμα που μου θύμιζε αρκετά τη Νελ. «Επίσης ξέρω πως η Νελ και ο Κάιλ είχαν ένα καβγαδάκι, και υποψιάζομαι πως ξέρω για τι πράγμα ήταν».

«Μάλωσαν;» Αυτό ήταν νέο για μένα. «Μόλις μίλησα με τη Νελ στο τηλέφωνο του Κάιλ. Δεν ακούστηκαν θυμωμένοι μεταξύ τους, αυτό μπορώ να σας το πω με σιγουριά». Νομίζω πως μπορεί να ακούστηκα κάπως πικρόχολος.

Εκείνη έριξε προς τα κάτω το βλέμμα, σχεδόν αδέξια, λες και ένα τόσο χαριτωμένο πλάσμα όπως η κυρία Χόθορν θα μπορούσε ποτέ να κινηθεί με αδεξιότητα. «Νομίζω πως έχουν σχέση». Συνάντησε το βλέμμα μου. «Τζέισον, η Νελ σου άρεσε πάντα. Εγώ το ξέρω, αλλά εκείνη όχι».

Άφησα μια ανάσα απογοήτευσης να βγει από μέσα μου. Τελικά, ο Φράνκι πραγματικά είχε δίκιο που έλεγε πως όλοι ήξεραν πως μου αρέσει η Νελ, εκτός από την ίδια. «Λοιπόν, δεν έχει νόημα πλέον. Έχω ένα προαίσθημα πως είναι με τον Κάιλ πια».

Η κυρία Χόθορν κατένευσε. «Ναι, αυτό πιστεύω κι εγώ. Δε θα μου έκανε κι εντύπωση. Λυπάμαι, Τζέισον. Ξέρω πώς πονάει».

Εγώ ανασήκωσα τους ώμους με αδιαφορία. «Δεν πειράζει. Ήταν αναπόφευκτο αυτοί οι δύο να καταλήξουν μαζί, καταλαβαίνετε;»

Η κυρία Χόθορν έγνεψε ξανά. «Ναι, κι εγώ έτσι πίστευα πάντα». Έριξε ένα βλέμμα περιέργειας επάνω μου. «Τι θα κάνεις τώρα;»

Εγώ έπαιξα λίγο αμήχανα με τον μοχλό των ταχυτήτων, ακολουθώντας τις λευκές γραμμές και τους αριθμούς. «Δεν ξέρω. Η Νελ μου είπε να ζητήσω από την Μπέκα να βρούμε ραντεβού, αλλά δεν είμαι σίγουρος γι' αυτό. Δε θέλω να σκεφτεί η Μπέκα ότι το κάνω μόνο και μόνο επειδή δεν μπόρεσα να βγω με κάποια καλύτερη, καταλαβαίνετε;»

«Χμ. Στην πραγματικότητα, δεν ακούγεται κακή σαν ιδέα. Νομίζω πως, αν πεις στην Μπέκα την αλήθεια, θα το σεβαστεί. Μπορεί να αισθανθείτε αμήχανα στην αρχή, αλλά είναι ένα κορίτσι με κατανόηση. Θα καταλάβει εξάλλου πού ήσουν πριν. Να είσαι άνετος, όμως. Πήγαινε απλά και μίλα της;»

«Είστε σίγουρη;» τη ρώτησα.

«Είμαι σίγουρη. Δεν αξίζει να προσπαθήσεις;» Μου άγγιξε το χέρι. «Τζέισον, ξέρεις πως αν ποτέ χρειαστείς κάτι, μπορείς να έρθεις εδώ, εντάξει;» Υπήρχε ένα ανέβασμα στον τόνο της φωνή της, ήταν τσιτωμένη και κοφτή. Λες και ήξερε κάτι που κανείς άλλος παρά μόνο ο Κάιλ γνώριζε.

Εγώ την κοίταξα επίμονα, αβέβαιος πώς να απαντήσω. «Ευχαριστώ, κυρία Χόθορν. Είστε και η πρώτη».

Εκείνη μου χαμογέλασε, και ήμουν βέβαιος πως υπήρχε ένα ίχνος θλίψης στα μάτια της. Λες και υποψιαζόταν κάτι. Δε θα μπορούσε όμως να κάνει κάτι, ακόμη κι αν γνώριζε, ακόμη κι αν της έλεγα τι συνέβαινε στο σαλόνι των Ντόρσι.

Ήξερα πως η Μπέκα ζούσε σε έναν από τους νεότερους οικισμούς μερικά μίλια μακριά, έτσι κατευθύνθηκα προς τα εκεί, αφήνοντας πίσω μου το σπίτι της Νελ. Κοντοστάθηκα λίγο στην είσοδο του οικισμού και κάλεσα τον αριθμό που μου είχε δώσει η Νελ.

Η δεύτερη επιλογή, το πρώτο ραντεβού με την Μπέκα ντε Ρόσα

Σεπτέμβριος, δεύτερο έτος θηκείου

Βιαζόμουν να τελειώσω τις τελευταίες δέκα ερωτήσεις από την εργασία των λογισμών, βρίζοντας από μέσα μου. Μισούσα τους λογισμούς. Ήταν βαρετοί και δύσκολοι, αλλά έπρεπε να παρακολουθώ όλες τις προχωρημένες τάξεις για να είναι ικανοποιημένος ο πατέρας. Ή, μάλλον, για να χαίρω της εκτίμησής του, αφού το να είναι ευχαριστημένος ήταν τελείως αδύνατο. Τα δυνατά χτυπήματα στο μπάσο από την ανόητη ραπ μουσική του αδερφού μου, του Μπεν, καθιστούσαν ακόμη πιο δύσκολη τη συγκέντρωσή μου, δεδομένου ότι είχε δυναμώσει την ένταση από τη στιγμή που του ζήτησα να τη χαμηλώσει. Τον αγαπούσα τον αδερφό μου, αλλά ήταν πολύ δύσκολο άτομο, ειδικότερα όταν βρισκόταν σε μια από αυτές τις διαθέσεις του της κατάθλιψης και του θυμού.

Έπρεπε να τελειώσω με τους λογισμούς, επειδή, αν δεν τελείωνα τώρα, δε θα τους έκανα ποτέ, κι αυτό σήμαινε πως δε θα μπορούσα να βγω από το σπίτι. Οι γονείς μου ήταν απίστευτα απαιτητικοί σε ό,τι αφορούσε τις σπουδές μου. Απαιτούσαν να τους δίνω αναφορά προόδου σε εβδομαδιαία βάση, συμπεριλαμβανομένων και όλων των ακόλουθων τεστ και διαγωνισμά-

των, των ολοκληρωμένων και παραδομένων εργασιών καθώς και εκείνων που ακολουθούσαν, όπως και κάθε πιθανών πρόσθετων πιστωτικών μονάδων. Μου επέτρεπαν τρεις ώρες προσωπικού «ελεύθερου» χρόνου την ημέρα, μόνο αφού ολοκλήρωνα τα διαβάσματά μου. Γεγονός που σήμαινε πως, καθώς ήμουν γραμμένη σε όλα τα AP*, συχνά μόλις που κατάφερα να έχω μία ώρα ελεύθερη για μένα. Συνήθως δούλευα τις εργασίες μου μέχρι τις εννέα ή τις δέκα κάθε βράδυ, και μετά τις δέκα δε μου επιτρεπόταν να βγω έξω. Περνούσα μεγάλο μέρος του χρόνου μου στο δωμάτιό μου, μακριά από τους γονείς μου που τσακώνονταν συνεχώς. Όταν δεν έκανα τις εργασίες μου, έγραφα, διάβαζα ή έβλεπα κάποιο τηλεοπτικό σόου στο λάπτοπ μου. Η κοινωνική ζωή μου εκτός σχολείου ήταν μηδενική.

Δεν είχα βγει ποτέ ραντεβού, και απελπιζόμουν πως δε θα έβγαίνα και ποτέ. Η ζωή μου θα αναλωνόταν σε μαθήματα, λέξεις, αριθμούς, τεστ και διαγωνίσματα. Ακόμα κι όταν τελείωσα βιαστικά το τελευταίο πρόβλημα και έπειτα άνοιξα τις σημειώσεις μου στην απαιτούμενη ορολογία, βρήκα το μυαλό μου να περιπλανιέται. Οι όροι των λογισμών έγιναν κάτι άλλο, μετατράπηκαν σε αυτό που μετατρέπονταν τα περισσότερα πράγματα στο μυαλό μου:

Ποίηση.

Παρατηρούσα το μηχανικό μολύβι μου να μουτζουρώνει βιαστικά τη σελίδα του ημερολογίου μου, το οποίο ήταν πάντοτε ανοιχτό μπροστά μου, ό,τι κι αν έκανα. Δεν προσπάθησα να κατανοήσω τα πράγματα που ξεχύνονταν στη σελίδα. Όταν το μολύβι μου σταμάτησε να κινείται, διάβασα αυτά που είχα γράψει:

* Advanced Placement ή AP είναι ένα πρόγραμμα στις ΗΠΑ και στον Καναδά το οποίο προσφέρει σε μαθητές λυκείου τη δυνατότητα να παρακολουθήσουν και να εξεταστούν σε μαθήματα πανεπιστημιακού επιπέδου. (Σ.τ.Μ.)

Ο ΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΒΑΡΕΜΑΡΑΣ

Ο μέσος όρος της αλλαγής
μοιάζει να καθορίζει τον άξονα περιστροφής μου.
Το εμβαδόν μιας έλλειψης
σίγουρα καθορίζει τη σταθερά
της ζωής μου.
Το καθημερινό μοτίβο της ύπαρξής μου
είναι το τέλος της λειτουργίας μου
σε περιορισμό.
Εκφυλισμός, παράγωγο, μεταβλητή,
βασική ασυνέχεια,
ρητή διαφοροποίηση,
κατηγορηματική λειτουργία:
ραγδαίως αυξανόμενη παρακμή.
Δεν έχω εαυτό,
έχω μόνο
τη συμβατική σύγκλιση
της σταθεράς τους
της συνεχούς λειτουργίας
της αποδοκίμασίας.
Κάθε απόφαση μοιάζει να είναι
κομμάτι ενός αλυσιδωτού κανόνα,
μια περίμετρος,
ή
η περιοχή ανάμεσα σε δύο ομόκεντρους κύκλους
με διαφορετική ακτίνα ή,
με άλλα λόγια...
οι
γαμημένοι
γονείς μου.

Αναστέναξα, νιώθοντας ένα ψήγμα ικανοποίησης με αυτά τα λόγια. Εξέφραζαν ένα κομμάτι του εαυτού μου. Τα τελευταία λίγα χρόνια είχα γεμίσει τέσσερα τετράδια με ποιήματα, και αυ-

τό που είχα τώρα μπροστά μου ήταν ήδη γεμάτο κατά τα δύο τρίτα. Η ποίηση ήταν η μόνη ευχαρίστησή μου στη ζωή, το μόνο πράγμα που μου επέτρεπε να έχω κάποια προσωπικότητα, κάποια έκφραση. Όλα τα άλλα ήταν σχολείο, λογοθεραπείες και μαθήματα πιάνου. Μου άρεσε το πιάνο, και ήξερα πως ήμουν καλή σ' αυτό, αλλά δεν ήταν για μένα. Άλλοι το περίμεναν από εμένα, το απαιτούσαν από εμένα.

Επανήλθα από την ονειροπόληση και επέστρεψα στην απομνημόνευση της ορολογίας για το τρέχον μάθημα, όπως και των μαθημάτων της επόμενης εβδομάδας. Αν ξεκινούσα τουλάχιστον τα μαθήματα της επόμενης εβδομάδας, ακόμη κι αν δεν τα τελειώνα τώρα, μπορεί και να κατάφερα να βρω λίγο ελεύθερο χρόνο. Τελείωσα την ορολογία των λογισμών και πέρασα στα οικονομικά, που ήταν αρκετά εύκολα για να φορέσω τα ακουστικά μου και να ακούσω λίγη μουσική. Το πρώτο τραγούδι που εμφανίστηκε στη μουσική λίστα του Pandora ήταν το «Demons» από τους Imagine Dragons, και πραγματικά δεν μπορούσε να είναι πιο κατάλληλο. Τόσο τέλειο.

Τελείωσα τα οικονομικά και βρισκόμουν ήδη στα μισά της ανάγνωσης για το μάθημα του Πολιτισμού του 18ου αιώνα – το οποίο στην πραγματικότητα δίνει μονάδες για το πανεπιστήμιο – όταν χτύπησε το τηλέφωνό μου. Το κινητό μου ήταν η μοναδική παραχώρηση που έκαναν οι γονείς μου προς εμένα για να έχω ένα είδος κοινωνικής ζωής. Μου επέτρεπαν να έχω κινητό τηλέφωνο και απεριόριστα sms και mms, για να μπορώ να στέλνω όσα μηνύματα ήθελα. Η μόνη παγίδα ήταν πως οι γονείς μου θα μπορούσαν, χωρίς προειδοποίηση, να μου πάρουν το τηλέφωνο και να διαβάσουν τα μηνύματά μου για να σιγουρευτούν πως δε συμβαίνει κάτι ανάρμοστο στη ζωή μου – όπου κάτι ανάρμοστο ισοδυναμούσε με κάτι αστείο ή διασκεδαστικό ή καθόλα ενδιαφέρον.

Ακόμη και οι ιδιωτικές μου σκέψεις ηχούσαν σαν εξισώσεις λογισμών.

Το μοναδικό πράγμα που κρατούσα κρυφό από τους γονείς

μου ήταν η ποίησή μου, και έκρυβα εκείνα τα σημειωματάρια μέσα σε ένα κουτί παπουτσιών θαμμένο στα βάθη της ντουλάπας μου. Το σημειωματάριο που χρησιμοποιούσα τώρα δεν ήταν ποτέ εκτός του οπτικού πεδίου μου, αλλιώς ήταν κρυμμένο είτε μέσα στην τσάντα μου είτε στο σακιδιό μου, ανάμεσα σε εγχειρίδια και τετράδια γεμάτα με σχολικές σημειώσεις. Θα προτιμούσα να βάλω φωτιά στα σημειωματάρια μου παρά να αφήσω κάποιον να τα διαβάσει. Εξέφραζαν την κάθε μου σκέψη, το κάθε μου συναίσθημα, όλους τους βαθύτερους και πιο σκοτεινούς δαίμονές μου. Το να διαβάσει κανείς τα σημειωματάρια μου σήμαινε ότι θα διάβαζε την ίδια την ουσία της ψυχής μου.

Απάντησα στο τηλέφωνο χωρίς να κοιτάξω το νούμερο, αφού μόνο η Τζιλ και η Νελ είχαν τον αριθμό μου. «Εμπρός;»

«Εε... γεια. Μπέκα, είμαι ο Τζέισον... εχ... ο Τζέισον Ντόρσι».

Ο Τζέισον Ντόρσι ήταν το τελευταίο άτομο στον πλανήτη που περίμενα να ακούσω στο τηλέφωνο στις επτά και μισή την Παρασκευή το βράδυ, κυρίως μάλιστα όταν ήξερα από πρώτο χέρι ότι είχε ραντεβού με τη Νελ απόψε.

«Τζέισον; Πώς βρήκες το νούμερό μου, και γιατί μου τηλεφωνείς;» Δεν μπορούσα να συγκρατηθώ να μην ακουστώ σαν σκύλα. Ήμουν ερωτευμένη με τον Τζέισον Ντόρσι από την τετάρτη δημοτικού, όταν εκείνος έχωσε μια μπουνιά στη μύτη του Ντάνι Μορέλι γιατί κοροΐδευε το τραύλισμά μου. Ήμουν ερωτευμένη με τον Τζέισον Ντόρσι από πάντα, αλλά εκείνος ούτε που γνώριζε την ύπαρξή μου, εκτός μόνο ότι ήμουν η περιεργή φίλη της Νελ.

Ίσως και να ήμουν λίγο θυμωμένη με τον Τζέισον, σε γενικές γραμμές.

«Λοιπόν, εγώ... κοίτα...» Ακουγόταν διαφορετικός από ό,τι συνήθως, κάπως διστακτικός και όχι τόσο αυτάρεσκος και υπεροπτικός όπως πάντα. «Χμ, Θεέ μου, τα έχω κάνει μαντάρια».

«Δεν ξέρω καν τι έχεις κάνει μαντάρια, Τζέισον. Απλώς πες μου γιατί με πήρες τηλέφωνο». Ήμουν αγχωμένη και προσπα-

θούσα να μην ακούγομαι πολύ στρίγγλα, έτσι μιλούσα με τυπικό και επιτηδευμένο ύφος στην προσπάθειά μου να μην τραυλίσω.

«Εντάξει, η κατάσταση έχει ως εξής. Ξέρεις πως ζήτησα από τη Νελ να βγει μαζί μου σήμερα;»

«Ναι».

«Λοιπόν, η αλήθεια είναι πως το ραντεβού ακυρώθηκε».

«Το υπέθεσα, αφού μιλάς μ' εμένα αντί με τη Νελ». Δεν μπορούσα να καταλάβω τι ήθελε. Γιατί τηλεφώνουσε σε μένα;

«Λοιπόν, εκείνη είναι με τον Κάιλ. Νομίζω ότι τα έχουν».

Και να προσπαθούσα, δε θα μπορούσα να σοκαριστώ περισσότερο. «Αφού συμφώνησε να βγει ραντεβού μαζί σου. Δεν καταλαβαίνω».

«Ναι, ούτε κι εγώ. Εμφανίστηκα στο σπίτι της για να την πάρω, κι εκείνη δεν ήταν εκεί. Μου τηλεφώνησε από το τηλέφωνο του Κάιλ και ακύρωσε το ραντεβού».

«Εννοείς ότι θέλει να βγείτε κάποια άλλη φορά;» Γιατί η Νελ να συμφωνήσει να βγει ραντεβού με τον Τζέισον αφού ήταν σε σχέση με τον Κάιλ; Και από τότε ήταν μαζί με τον Κάιλ; Δεν έβγαζα νόημα. Κι ακόμη δεν ήξερα γιατί, από όλο τον κόσμο, ο Τζέισον τηλεφώνουσε σε μένα γι' αυτό; Μόλις που γνωριζόμασταν.

«Όχι», είπε ο Τζέισον και ακουγόταν εμφανώς απογοητευμένος. «Θέλω να πω, μου είπε πως δε θα περνούσαμε καλά, εννοώντας ποτέ».

«Λυπάμαι που το ακούω αυτό. Ξέρω πως σου άρεσε αρκετά». Δεν ήξερα τι άλλο να πω. Σε όλο το δημοτικό και το γυμνάσιο ήθελα πολύ να με παρατηρήσει ο Τζέισον, να με προσέξει κάπως, αλλά εκείνος είχε μάτια μόνο για τη Νελ.

«Θεέ μου, όλοι το ξέρουν πια; Δεν είχα συνειδητοποιήσει πως ήταν τόσο προφανές». Ακουγόταν ενοχλημένος.

Δεν μπόρεσα να μη γελάσω. «Είναι κάπως προφανές, Τζέισον, όντως. Είσαι ερωτευμένος μαζί της εδώ και καιρό. Όλοι όσοι σας γνωρίζουν και τους δύο μπορούν να το καταλάβουν».

«Εκτός από την ίδια».

«Ναι, εκτός από την ίδια», συμφώνησα εγώ. «Και πάλι, εμένα τι με αφορά όλο αυτό;»

Η μακριά σιγή από την άλλη άκρη της γραμμής με έκανε να καταλάβω πως ο Τζέισον ένιωθε σαφώς άβολα σχετικά με αυτό που με πήρε να μου πει.

«Εγώ... λοιπόν, έχω κάνει κράτηση στο Bravo», είπε, «και αναρωτιόμουν αν θα ήθελες να με συνοδεύσεις».

Ο κύβος ερρίφθη, επιτέλους. «Οχι, διάολε, ό-όχι, Τζέισον! Μη μου πεις πως μόλις τώρα μου ζήτησες να βγω ραντεβού μαζί σου σαν δευτεροκλασάτη αντικαταστάτρια της Νελ; Ίου!» Γρύλισα με θυμό στον Τζέισον, πρώτον, για τον τρόπο με τον οποίο με προσέβαλε και, δεύτερον, που με εξαργύρωσε τόσο ώστε να ξαναγυρίσω σε ασυνάρτητο τραύλισμα.

«Όχι, Μπέκα, δεν είναι καθόλου έτσι, σου λέω αλήθεια!»

Πήρα αρκετές βαθιές ανάσες και επικεντρώθηκα στο να σχηματίσω τα λόγια μου καθαρά. «Σε παρακαλώ, να μου εξηγήσεις τον συλλογισμό σου τότε, Τζέισον. Φοβάμαι πως δεν κατανοώ πώς έφτασες στο συμπέρασμα να νομίζεις πως αυτή η ιδέα είναι καλή».

Ο Τζέισον μούγκρισε, κάνοντας έναν απόμακρο, πνιχτό ήχο, λες και είχε κρύψει το πρόσωπό του μέσα στα χέρια του με το τηλέφωνο μακριά από το στόμα του. «Άκουσέ με, Μπέκα. Δεν ήταν καν δική μου ιδέα. Τίποτε από όλα αυτά δεν ήταν δική μου ιδέα».

«Λοιπόν, τώρα είναι που αισθάνομαι πραγματικά πολύ καλύτερα. Αλήθεια, συνέχισε».

Ο Τζέισον γέλασε. «Θεέ μου, Μπέκα. Είσαι αστεία όταν είσαι τσαντισμένη».

«Είμαι πάντα αστεία. Απλώς δεν το ήξερες μέχρι σήμερα».

Εκείνος γέλασε ξανά, γεγονός που δε βοήθησε την προσπάθειά μου να παραμείνω έξαλλη. «Βλέπεις; Αστεία. Μπορεί να έχεις δίκιο. Μπορεί να είσαι αστεία συνεχώς κι εγώ απλώς να μην το ξέρω. Δώσε μου μια ευκαιρία να το ανακαλύψω».

«Γιατί; Καταλαβαίνεις καθόλου πόσο προσβλητικό είναι αυ-

τό;» Μίλησα με χλευαστική βαθιά φωνή. «Ω, γεια σου, με παράτησαν κι εσύ είσαι το βραβείο της παρηγοριάς μου. Ουάου, Τζέισον. Με τιμάς τόσο πολύ. Ή και όχι».

«Νόμιζα πως θα μου έδινες μια ευκαιρία να σου εξηγήσω;» ρώτησε ο Τζέισον.

«Εντάξει, λοιπόν. Σε ακούω».

«Είμαι ήδη στον οικισμό σου, επομένως τι θα έλεγες να μου πεις ποιο σπίτι είναι το δικό σου, για να έρθω να σε πάρω. Θα σε διαφωτίσω τρώγοντας».

«Ουάου, χρησιμοποίησες μια δύσκολη λέξη, Τζέισον. Καλή δουλειά».

Εκείνος ακούστηκε λίγο πληγωμένος με τα λόγια μου κι εγώ ένιωσα ένα ίχνος ενοχής. «Να πάρει, Μπέκα. Δεν ήταν ωραίο αυτό. Δεν είναι όλα αστεία, ξέρεις». Έκανε μια παύση και έπειτα συνέχισε. «Εξάλλου, το διαφωτίζω δεν είναι και τόσο δύσκολη λέξη. Τελospάντων, έλα τώρα. Ξέρω πώς μπορεί να φαίνονται τα πράγματα, αλλά στην πραγματικότητα δεν είναι όπως τα έχεις στο μυαλό σου. Δώσε μου μια ευκαιρία. Σε παρακαλώ;»

Εγώ γέλασα μαγκωμένη. «Καλά. Δώσε μου μερικά λεπτά να συνεννοηθώ με τους γονείς μου. Και μείνε εκεί που είσαι».

Εκείνος ακούστηκε μπερδεμένος, αλλά συμφώνησε. «Εντάξει, φυσικά. Θα σε δω σε ένα λεπτό. Βρίσκομαι στην είσοδο του Χάρι Λέικ Εστέιτς».

«Δεν είμαι σίγουρη αν θέλω να ξέρω πώς έμαθες πού μένω».

Εκείνος γέλασε πνιχτά. «Γύρισα μια μέρα την Τζιλ με το αυτοκίνητο στο σπίτι της, και ανέφερε πως μένετε στον ίδιο οικισμό. Τίποτα το *επαίσχυντο*».

Γέλασα ξανά. «Κλείνω τώρα».

«Πολύ καλά. Ότι είχα να σου πω σ' το είπα εξάλλου». Εκείνος γέλασε και έκλεισε το τηλέφωνο προτού προλάβω να το κλείσω εγώ.

Τώρα είχε έρθει το δύσκολο κομμάτι: να πω ψέματα στους γονείς μου. Δε θα με άφηναν ούτε μία στο εκατομμύριο να πάω για δείπνο με ένα αγόρι, οποιοδήποτε αγόρι, πόσο μάλλον ένα

αγόρι που ούτε εκείνοι ούτε εγώ γνωρίζαμε. Ο Τζέισον κι εγώ είχαμε μεγαλώσει μαζί, πηγαίναμε στα ίδια σχολεία, ήμασταν στις περισσότερες από τις τάξεις μαζί, αλλά στην πραγματικότητα δεν τον γνώριζα.

Έχωσα το σημειωματάριό μου μέσα στην τσάντα μου μαζί με το κινητό μου και κατέβηκα δυο δυο τα σκαλιά. Οι γονείς μου καθόντουσαν στο τραπέζι της τραπεζαρίας, καβγαδίζοντας με ένα συνονθύλευμα από λέξεις στα αγγλικά, τα αραβικά και τα ιταλικά. «Θα βγω έξω με τη Νελ».

Ο πατέρας μου εξακόντισε το βλέμμα του πάνω μου, με το ανασηκωμένο φρύδι του διέκοψε τον βηματισμό μου. «Τελείωσες όλες σου τις εργασίες;»

Εγώ κατένευσα. «Μάλιστα, πατέρα».

Εκείνος κούνησε το πιγούνι με ένα μικρό, αριστοκρατικό γνέψιμο. «Πολύ καλά. Να είσαι πίσω στις δέκα».

«Θα είμαι. *Grazie*».

Γλίστρησα από την εξώπορτα, ελέγχοντας την τσάντα μου για τα κλειδιά μου προτού φύγω. Αν τολμούσα να αργήσω λίγο παραπάνω από την ώρα που είχαμε συμφωνήσει, θα κλείδωνε τις πόρτες και δε θα μπορούσα να μπω στο σπίτι είτε είχα κλειδί είτε όχι. Την άδεια οδήγησης την είχα πάρει, αλλά ο πατέρας μου δε μου επέτρεπε να οδηγώ μέχρι την τρίτη λυκείου, εκτός κι αν διατηρούσα το GPA* μου στο 4.0 για όλη την υπόλοιπη χρονιά, οπότε και θα μου αγόραζε ένα αυτοκίνητο. Θα προτιμούσα ειλικρινά να το αγοράσω μόνη μου, αλλά ούτε κι αυτό μου επιτρεπόταν. Δεν μπορούσα να πιάσω δουλειά, διότι θα μου αποσπούσε την προσοχή από τις σπουδές μου.

Μου την έδινε που εξαρτιόμουν από τους δικούς μου, αλλά δεν είχα άλλη επιλογή.

Η Νελ κι εγώ συναντιόμασταν συχνά στη διασταύρωση, διότι αν υπήρχε κανένα αγόρι στην παρέα που περνούσε να με

* GPA: μέσος όρος βαθμολογίας, στην προκειμένη περίπτωση το 4 αντιστοιχεί με το άριστα (10). (Σ.τ.Μ.)

πάρει, ο πατέρας μου θα πάθαινε εγκεφαλικό. Ακόμη κι αν δεν έτρεχε τίποτα πονηρό, απλώς βγαίναμε να αράξουμε με φίλους, εκείνος θα έχανε τα λογικά του. Είχα γίνει καλή στο να τον εξαπατώ όταν επρόκειτο να αράξουμε λίγο με τη Νελ και την Τζιλ –που σημαίνει μαζί με τον Κάιλ και τον φίλο της Τζιλ, τον Νικ– και συχνά και τον Τζέισον. Πηγαίναμε στο εμπορικό κι αράζαμε, κι όταν έφτανε η ώρα να επιστρέψω, φρόντιζα πάλι να φαίνεται πως ήμουν μόνη με τη Νελ και την Τζιλ. Αυτό το ραντεβού με τον Τζέισον θα ήταν πιο περίπλοκο, πάντως.

Αποφάσισα να ασχοληθώ με το τηλεφώνημα της επιστροφής αργότερα. Προς το παρόν, έπρεπε να χαλαρώσω. Έμενα μόλις μισό τετράγωνο από την είσοδο του οικισμού, οπότε δε χρειαζόταν να περπατήσω πολύ, αλλά αντικριζοντας το φορηγάκι του Τζέισον να είναι παρκαρισμένο στην άκρη του δρόμου, τα ξανθά μαλλιά του Τζέισον κομμένα σε καρφάκια και το μαυρισμένο δέρμα του, ξαφνικά το περπάτημα ως εκεί έμοιαζε απέλειωτο. Κάθε βήμα ηχούσε στα αυτιά μου, σφυροκοπούσε σαν χτύπος. Κάθε βήμα μου έκανε και το πιο μικρό σημείο του κορμού μου να ριγεί και να λικνίζεται, και αναρωτήθηκα μήπως εκείνος σκεφτόταν πως είμαι υπέρβαρη. Ήξερα πως δεν ήμουν, λογικά. Ήμουν κοντή και καλά προικισμένη, ήμουν όμως σε φόρμα και έτρωγα καλά. Το ήξερα, και τον περισσότερο καιρό ήμουν καλά με την εικόνα μου. Όμως κάπου κάπου, κυρίως όταν ήταν τριγύρω ο Τζέισον, συνειδητοποιούσα πως ήμουν εμφανισιακά. Ήξερα πως εκείνου του άρεσε η Νελ, γεγονός που με έκανε να αναρωτιέμαι αν εμένα με είχε προσέξει ποτέ, αφού δεν είχα καμία σχέση εμφανισιακά με τη Νελ. Ήμουν πιο κοντή από εκείνη. Είχα σκούρο δέρμα και σκούρα μαλλιά. Η Νελ ήταν ψηλή και λεπτή και είχε ανοιχτόχρωμο δέρμα και τέλεια ξανθά μαλλιά. Η Νελ ήταν γεμάτη ενέργεια και ομιλητική και δημοφιλής και σίγουρη για τον εαυτό της, ενώ εγώ... όχι. Ήμουν ήσυχη και ντροπαλή και τραύλιζα.

Θεέ μου, ήξερα σίγουρα πως θα τραύλιζα όσο θα ήμουν με τον Τζέισον. Απλώς το ήξερα. Θα μου δημιουργούσε εκνευρι-

σμό ή αναστάτωση, και θα άφηνα τον εαυτό μου ελεύθερο και θα άρχιζα να τραυλίζω. Ήμουν ήδη αγχωμένη, και δεν ήμουν παρά μόλις μερικά μέτρα μακριά από τον Τζέισον. Πήρα αρκετές βαθιές ανάσες και προσπάθησα να συγκρατήσω τον θυμό μου για το θράσος του. Μου όφειλε μια καλή εξήγηση, ήξερα όμως ότι θα το ξεχνούσα μετά από λίγο. Θα τον κατσάδιαζα, αλλά θα τον συγχωρούσα. Στο τέλος.

Πλησίασα το μαύρο φορτηγάκι του και ίσιωσα το μπροστινό μέρος της γκριζας βαμβακερής φούστας μου. Ο Τζέισον πετάχτηκε από το φορτηγάκι και έκανε τον κύκλο για να μου ανοίξει την πόρτα. Ένας βαθμός για τους τρόπους του. Δε μίλησε μέχρι που έστριψε το φορτηγάκι επιτόπου στην είσοδο και βγήκαμε στον κεντρικό δρόμο.

«Λοιπόν», είπα εγώ, «εξηγήσου».

Ο Τζέισον μου χαμογέλασε σαρδόνια και άναψε το ραδιοφωνο, συντονίζοντάς το σε έναν σταθμό με κάντρι μουσική. Εγώ έκανα μια γκριμάτσα αποδοκιμασίας και τον άλλαξα, αλλά ο Τζέισον συνοφρυώθηκε, και το γύρισε στον προηγούμενο σταθμό πάλι. «Μου αρέσει αυτό το τραγούδι».

Εγώ τον αγριοκοίταξα. «Μισώ την κάντρι μουσική».

«Έχεις ακούσει ποτέ;» με ρώτησε εκείνος.

Εγώ αναστέναξα και κούνησα αρνητικά το κεφάλι. «Όχι, η αλήθεια είναι πως όχι», παραδέχτηκα.

Εκείνος ανέβασε την ένταση της φωνής έτσι που το αυτοκίνητο γέμισε με μουσική καθώς άρχισε το καινούργιο τραγούδι. «Άκου αυτό το τραγούδι. Είναι ένα από τα αγαπημένα μου. Μιλάει για μια τόσο υπέροχη ιστορία».

Έκλεισα τα μάτια μου και επικεντρώθηκα στις λέξεις... *Eighty-nine cents in the ashtray, half-empty bottle of Gatorade...* Κόλλησα αμέσως με την απλή, ζωντανή εικόνα. Χάθηκα μέσα στο τραγούδι. Κάθε φράση, κάθε στίχος και κάθε επανάληψη του ρεφρέν κατακλύζονταν με ένα σπαραξικάρδιο συναίσθημα. *I drive your truck...* Θεέ μου. Το συναίσθημα ήταν τόσο έντονο. Δεν ξέρω πώς, γιατί δεν είχα χάσει ποτέ κανέναν έτσι

όπως είχε συμβεί στον τραγουδιστή, αλλά ένιωθα το τραγούδι τόσο έντονα.

Όταν τελείωσε, ο Τζέισον έσβησε το ραδιόφωνο. «Λοιπόν; Πώς σου φάνηκε;»

«Ποιος τραγουδούσε;» ρώτησα.

«Ο Lee Brice. Ο τίτλος του τραγουδιού είναι “I Drive Your Truck”, σε περίπτωση που δεν το κατάλαβες από το ρεφρέν». Μου χαμογέλασε πονηρά. «Λοιπόν, ήταν καλό;»

Εγώ κούνησα απαλά το κεφάλι. «Ναι. Είχες δίκιο. Είναι πολύ συγκινητικό τραγούδι. Ο τόνος της φωνής του δεν ήταν τόσο ένρνος όσο νόμιζα ότι θα ήταν».

Εκείνος γέλασε. «Θυμάσαι το παλαιότερο στιλ της κάντρι μουσικής. Τα τραγούδια που βγαίνουν στις μέρες μας δεν έχουν καμία σχέση, υποθέτω πως θα μπορούσαμε να πούμε πως είναι πιο ροκ με επιρροές από κάντρι. Μου αρέσει η κάντρι μουσική επειδή είναι... δεν ξέρω. Έχει να κάνει με καταστάσεις. Τα περισσότερα τραγούδια λένε μια ιστορία ή έχουν να κάνουν με κάτι από το οποίο μπορείς να πιαστείς, καταλαβαίνεις; Κάτι που μπορείς να καταλάβεις. Θέλω να πω πως αυτό το τραγούδι είχε να κάνει προφανώς με έναν τύπο που έχασε έναν καλό φίλο ή έναν αδερφό ή τον πατέρα του ή κάτι τέτοιο. Είναι κρυμμένο εκεί μέσα στους στίχους του».

«Οι στίχοι ήταν πολύ ποιητικοί». Του χαμογέλασα. «Βάλε μου να ακούσω και κάτι άλλο».

Εκείνος χαμογέλασε πονηρά και άνοιξε πάλι το ραδιόφωνο. Άκουσε για λίγο τον ρυθμό και έπειτα έγνεψε απαλά. «Και αυτό είναι άλλο ένα καλό». Ρίχνοντάς μου ένα έντονο βλέμμα, ο Τζέισον έγνεψε προς το μέρος μου σαν να μου αφιέρωνε την παράσταση. «Αυτό εδώ είναι για σένα, Μπέκα».

Δεν μπόρεσα να μη γελάσω. «Είσαι περίεργος».

Πάτησε το γκάζι και φώναξε πάνω από τον ήχο της κιθάρας. «Σου το αφιερώνω! Άκου καλά!»

Κατέβασε τα παράθυρα και έβγαλε το χέρι του έξω, κουνώντας το κεφάλι του με τη μουσική και χτυπώντας το χέρι του στο

πλάι της πόρτας στον ρυθμό της μουσικής. Η μουσική πίσω από τη φωνή του τραγουδιστή έδινε την ίδια εντύπωση με το προηγούμενο τραγούδι. Ήταν επηρεασμένη περισσότερο από ποπ ακούσματα, σκέφτηκα, και ο τραγουδιστής δεν είχε τόσο την έντονη προφορά της κάντρι, αλλά και πάλι το τραγούδι ήταν σίγουρα ένα τραγούδι κάντρι. Τότε άρχισα να δίνω προσοχή στους στίχους με τους οποίους ο τραγουδιστής έλεγε στον βασικό χαρακτήρα του τραγουδιού, μια γυναίκα, πως δε χρειαζόταν να κάνει όλων των ειδών τα γλυκά και σέξι πράγματα, αλλά σίγουρα θα ήταν φοβερή αν τα έκανε. Ήταν ένα έξυπνα γραμμένο τραγούδι, ρομαντικό, που σου άγγιζε την καρδιά.

Όταν τελείωσε το τραγούδι, ο Τζέισον χαμήλωσε τη φωνή λιγάκι καθώς ένα άλλο τραγούδι ξεκινούσε. «Σου άρεσε αυτό; Ήταν το “Sure Be Cool If You Did” του Blake Shelton».

«Αυτός δεν είναι ο τύπος σε εκείνο το τηλεοπτικό σόου; *X-factor* ή *The Voice* ή κάτι τέτοιο;»

«Ναι. Στο *The Voice*».

Του έριξα μια άγρια ματιά. «Και για να 'χουμε καλό ερώτημα, γιατί μου το αφιέρωσες αυτό το τραγούδι, λοιπόν;»

Εκείνος κοκκίνισε και κοίταξε από την άλλη, ρίχνοντάς μου πλάγιες ματιές καθώς οδηγούσε. «Δεν ξέρω. Έμοιαζε... να ταιριάζει, υποθέτω. Για μένα και σένα, που έχουμε βγει ραντεβού;»

Αναστέναξα. «Ακόμη δε μου εξήγησες τίποτα».

Εκείνος σήκωσε το βλέμμα με αγανάκτηση και έτριψε στο πλάι το πρόσωπό του. «Το ξέρω, το ξέρω. Απλώς να... είσαι εδώ μαζί μου τώρα, και περνάω καλά. Γιατί να χαλάσουμε την ατμόσφαιρα με μια σοβαρή συζήτηση;»

Του έριξα ένα βλέμμα τύπου *τι μας λες τώρα*; «Διότι ο μόνος λόγος για τον οποίο συμφώνησα να βγω μαζί σου ήταν επειδή υποσχέθηκες να μου δώσεις εξηγήσεις».

«Ωραία». Χαμήλωσε τελείως το ραδιόφωνο. «Τα πράγματα έχουν ως εξής. Προφανώς όλοι σε αυτή την καταραμένη πόλη ήξεραν πως ήμουν ερωτευμένος με τη Νελ». Παρατήρη-

σα τη χρήση του αορίστου, αλλά δεν τον διέκοψα. «Λοιπόν, χθες στην προπόνηση τα παιδιά με κοροΐδευαν γι' αυτό».

«Δεν είναι και πολύ ωραίο αυτό. Δεν υποτίθεται ότι είναι συναθλητές σου;»

Εκείνος με κοίταξε λες και είπα κάτι περίεργο. «Είναι όντως συναθλητές μου. Αλλά, υποθέτω, είναι κάτι αντρικό. Λέμε βλακειές ο ένας στον άλλον. Είναι... είναι απλώς κάτι που κάνουμε τα αγόρια». Σήκωσε το χέρι του μόλις άνοιξα το στόμα μου να κάνω μια ερώτηση. «Νόμιζα ότι ήθελες να σου εξηγήσω. Επομένως, πάψε για λίγο. Μου έλεγαν βλακειές επειδή όλη μου τη ζωή ήμουν ερωτευμένος με τη Νελ και δεν έκανα τίποτε γι' αυτό. Οπότε, ναι. Ο Φράνκι και ο Μάλκολμ μου έβαλαν στοίχημα εκατό δολάρια πως δε θα μπορούσα να ζητήσω από τη Νελ να βγει μαζί μου την επόμενη ημέρα. Λοιπόν, κανείς δεν μπορεί να απορρίψει ένα τέτοιο στοίχημα, οπότε της ζήτησα να βγούμε. Θέλω να πω, το ήθελα φυσικά, αλλά με αυτό τον τρόπο έβγαλα και χρήματα».

«Επομένως, θα της είχες ζητήσει να βγείτε αν οι φίλοι σου δεν είχαν στοιχηματίσει μαζί σου;»

Ο Τζέισον δεν απάντησε αμέσως. «Πιθανότατα όχι».

«Γιατί όχι;»

Αναστέναξε. «Είναι τρομακτικό, ξέρεις. Εννοώ, το να ζητήσεις από κάποια να βγει μαζί σου είναι από μόνο του τρομακτικό σαν ιδέα, αλλά... όταν αυτό το άτομο σου αρέσει πολύ καιρός, και δεν το γνωρίζεις καν; Ε τότε είναι ανατριχιαστικό».

«Παραδέχεσαι ότι φοβάσαι;» τον ρώτησα, πειράζοντάς τον.

Εκείνος μου έριξε μια αυστηρή ματιά. «Πού να πάρει, φυσικά και φοβάμαι. Το έκανα όμως ούτως ή άλλως. Αυτό θα πει να έχεις κουράγιο, ξέρεις; να φοβάσαι και να κάνεις αυτό που πρέπει να κάνεις όπως και να 'χει. Αυτό τουλάχιστον μου έχει πει ο πατέρας μου, και θεωρώ πως είναι αλήθεια». Το πρόσωπό του σκοτεινίασε όταν αναφέρθηκε στον πατέρα του, και έσφιξε τη γροθιά του γύρω από το τιμόνι. «Αλλά, πού να με πάρει, ναι, φοβόμουν να της ζητήσω να βγούμε. Έτρεμα».

Γέλασα. «Εμένα σίγουρα θα με είχες ξεγελάσει πάντως. Έδειχνες το ίδιο αυτάρεσκος όπως πάντα».

Εκείνος με κοίταξε με ενδιαφέρον. «Αυτάρεσκος; Δίνω την εντύπωση του αυτάρεσκου;»

Εγώ έγνευσα καταφατικά. «Αμέ. Κινείσαι λες και ο κόσμος σου ανήκει. Λες και δε φοβάσαι κανέναν και τίποτα». Μασούλησα το ξεφτισμένο γαλάζιο μανό στον αντίχειρά μου. «Δεν ξέρω πώς μπορείς και το κάνεις αυτό. Να λειτουργείς έτσι...»

Εκείνος κούνησε το κεφάλι του. «Δε θέλω να δίνω την εντύπωση του αυτάρεσκου. Για να πω την αλήθεια, δε νιώθω έτσι τον περισσότερο καιρό».

Τον κοίταξα έντονα. «Δηλαδή, προσποιείσαι;»

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους με αδιαφορία. «Κάποιες φορές, ναι. Πολλές φορές, για να λέμε την αλήθεια. Είμαι ακριβώς όπως όλοι οι άλλοι. Υπάρχουν πράγματα που φοβάμαι, έχω μυστικά, ανασφάλειες, οτιδήποτε. Όλοι τα έχουν αυτά. Ίσως εγώ απλώς να τα κρύβω καλύτερα».

Εγώ δεν απάντησα αμέσως. Η ιδέα πως ο Τζέισον Ντόρσι ήταν ανασφαλής ή φοβόταν μου φαινόταν σχεδόν αστεία και ανόητη. Δε δίσταζε ποτέ, δεν αμφισβητούσε ποτέ τον εαυτό του. Ήταν πάντα γεμάτος αυτοπεποίθηση και αυτοέλεγχο και αυτάρκεια. Ήξερε ποιος ήταν και σε τι ήταν καλός, και γνώριζε πως άρεσε στους άλλους. Με άλλα λόγια, το αντίθετο από εμένα.

«Ίσως», είπα. «Τώρα, ας επιστρέψουμε στο θέμα μας. Πώς κατέληξες να μου ζητήσεις να βγούμε;»

Ο Τζέισον ανακάθισε. «Λοιπόν, καθώς έφτασα στην πόρτα της Νελ για το ραντεβού, χτύπησε το τηλέφωνο. Απάντησα, νομίζοντας πως ήταν ο Κάιλ αφού στην οθόνη του κινητού μου εμφανίστηκε το όνομά του. Αποδείχτηκε όμως πως ήταν η Νελ, η οποία πήρε για να ακυρώσει το ραντεβού. Προφανώς, εκείνη και ο Κάιλ είχαν κάποιου είδους διαφωνία ή κάποια άλλη μελοδραματική μαλακία που τους οδήγησε να συνειδητοποιήσουν πως ήταν φτιαγμένοι ο ένας για τον άλλον. Το μόνο που

Ξέρω είναι πως απογοητεύτηκα κάπως, καταλαβαίνεις;» Με κοίταξε, έπειτα τράβηξε το βλέμμα του από πάνω μου, λες και επρόκειτο να πει κάτι που τον έκανε να ντρέπεται. «Έτσι, η Νελ μου είπε ότι θα έπρεπε να ζητήσω από εσένα να βγεις μαζί μου στη θέση της. Τώρα, για να είμαι ειλικρινής, της είπα ότι θα αντιδρούσες ακριβώς όπως αντέδρασες. Εκείνη όμως συνέχισε: “Αχ, απλώς πες της τι ακριβώς συνέβη και όλα θα πάνε καλά”. Οπότε, δεν είναι πως με παράτησε η Νελ και σκέφτηκα “αχά, δεν πάω να πάρω την Μπέκα, που είναι το ίδιο καλή όσο και η Νελ”».

Πήρα μια κοφτή ανάσα. Εγώ πάντως έτσι ακριβώς αντιλαμβάνομαι τα πράγματα. «Όχι; Τότε τι σκέφτηκες;»

Εκείνος δεν απάντησε για αρκετή ώρα. Μετά από περίπου πέντε λεπτά άβολης σιωπής, πάρεκαρε το φορηγάκι σε μια θέση μπροστά από το Bravo. Γλίστρησε έξω και μου άνοιξε την πόρτα, κι έπειτα μου άνοιξε την είσοδο του εστιατορίου. Η καρδιά μου σταμάτησε να χτυπάει όταν το χέρι του με έπιασε πάνω από τη μέση και με οδήγησε μέσα από την πόρτα του φουαγιέ. Κανείς μας δε μιλούσε μέχρι που καθίσαμε σε ένα στρογγυλό τραπέζι για τέσσερα άτομα, με ένα καλάθι ψωμί και ένα μπολ με ελαιόλαδο μπροστά μας.

Αφού παραγγείλαμε, εγώ κοίταξα με σοβαρό βλέμμα τον Τζέισον. «Δε μου απάντησες ποτέ. Τι σκέφτηκες;»

Ο Τζέισον δε με κοίταζε. «Δεν ξέρω. Πολλά. Σκεφτόμουν πως ήμουν πληγωμένος, από τη μία. Θέλω να πω, η Νελ μου άρεσε από τότε που ήμασταν παιδιά. Εκείνη δεν το ήξερε, και τώρα πια δε θα το μάθει και ποτέ. Εκείνη και ο Κάιλ είναι τέλειοι μαζί, καταλαβαίνεις; Και αυτή με έστησε χωρίς καν δεύτερη σκέψη. Πόνεσα. Και τότε μου είπε να ζητήσω από εσένα να βγεις μαζί μου και απλώθηκε μπροστά μου ένας νέος ορίζοντας. Στην αρχή, ήταν κάπως σαν “και γιατί όχι;” Και ναι, καταλαβαίνω πώς ακούγεται αυτό, και λυπάμαι. Ήθελες την αλήθεια, επομένως, ορίστε». Βούτηξε το ψωμί στο ελαιόλαδο και το έχωσε μέσα στο στόμα του, μασώντας και καταπίνοντας

προτού συνεχίσει. Εγώ μαγεύτηκα από τον τρόπο που κινούνταν το σαγόνι του, από τις στιβαρές γραμμές του καθώς μασούσε, τη σίγουρη κίνηση των χεριών του, τη συνεχή περιπλάνηση του βλέμματός του που εξακοντιζόταν από το τραπέζι στην πόρτα και έπειτα σταθεροποιούνταν πάλι πάνω μου. «Όσο όμως περισσότερο το σκεφτόμουν, τόσο περισσότερο συνειδητοποιούσα κάτι. Κατάλαβα ότι ήμουν κολλημένος με την ιδέα πως ήμουν καψούρης με τη Νελ. Και αλήθεια τώρα, καψούρα; Τι σημαίνει κιόλας; Εκείνη δε μου έδωσε ποτέ σημασία επειδή ήταν πάντα κολλημένη με τον Κάιλ. Οι δυο τους είναι τόσο... δεμένοι μεταξύ τους. Μπορεί να μην είχαν δώσει ποτέ μέχρι στιγμής κάποια ερωτική χροιά σε όλο αυτό, αλλά ήταν από πάντα μαζί. Επομένως, νομίζω πως εγώ ήμουν απλώς ερωτευμένος με την ιδέα να την κάνω να με προσέξει, διότι δε με πρόσεξε ποτέ και ούτε και θα το έκανε και ποτέ».

«Και τώρα;» Ρούφηξα μια γουλιά από την κόκα κόλα μου και περίμενα την απάντησή του. Αν δε μου άρεσε, ήμουν έτοιμη να τον παρατήσω και να γυρίσω σπίτι. Όλη αυτή η κατάσταση με ξεπερνούσε και δεν μπορούσα να τη διαχειριστώ.

Ήταν πραγματικά σαν να με έβλεπε για μένα την ίδια, και αυτό ήταν επικίνδυνο για την ψυχική υγεία μου. Σχεδόν δεν ήθελα να με θέλει, διότι αυτό θα σήμαινε ότι θα έπρεπε να κάνω κάτι γι' αυτό.

«Και τώρα;» Ο Τζέισον έκανε με το καλαμάκι τον πάγο μέσα στο ποτήρι του να στριφογυρίσει. «Τώρα βλέπω τα πράγματα λίγο διαφορετικά. Σε σκέφτηκα και υποθέτω πως συνειδητοποίησα ότι στην πραγματικότητα δε σε γνωρίζω. Κινούμαστε στους ίδιους κύκλους ολόκληρη τη ζωή μας, καταλαβαίνεις; Και θέλω να πω, εσύ είσαι κολλητή της Νελ, αλλά με τη Νελ σχεδόν όλοι θα έρχονται πάντα δεύτεροι μετά τον Κάιλ. Τελος πάντων, συνειδητοποίησα πως δε σε ξέρω, και θα ήθελα να σε μάθω. Εννοώ, ξέρω πως είσαι πραγματικά έξυπνη, δηλαδή πιο έξυπνη από όλους σχεδόν όσους γνωρίζω. Και ξέρω πως είσαι στ' αλήθεια όμορφη. Αλλά δεν ξέρω τίποτα άλλο. Νομί-

ζω πως οι γονείς σου είναι μετανάστες, αλλά δεν είμαι σίγουρος. Ξέρω πως τραυλίζεις μερικές φορές. Αλλά, πραγματικά, αυτά είναι όλα όσα γνωρίζω».

Πίστευε πως ήμουν όμορφη; Έπρεπε να επικεντρωθώ στο να παίρνω ανάσες για να παραμείνω ήρεμη.

Γέλασα. «Δεν είμαι σίγουρη πως ο όρος “μετανάστες” είναι πολιτικώς ορθός, Τζέισον». Ήμουν περήφανη για τον εαυτό μου που κατάφερα να ακουστώ χαλαρή, και χωρίς να τραυλίσω. Ακόμη ζαλιζόμουν από το σχόλιο που πέταξε πως με βρίσκει όμορφη.

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους με αδιαφορία. «Ξέρεις τι εννοώ. Ότι ήρθαν εδώ από κάποια άλλη χώρα». Κούνησε το χέρι του κρατώντας το ψωμί. «Μετανάστες. Δεν είναι κάτι κακό ή καλό, απλώς ένας χαρακτηρισμός».

«Ο πατέρας μου είναι από την Ιταλία. Από ένα λιμάνι που λέγεται Μπρίντζι, που βρίσκεται στην περιφέρεια της Απουλίας—»
«Είναι κοντά στη Ρώμη;» ρώτησε ο Τζέισον.

Εγώ γέλασα. «Όχι, δεν είναι. Είναι στην αντίθετη πλευρά της χώρας, και πολύ πιο νότια. Μετακόμισε εδώ όταν ήταν τριάντα ετών, και γνώρισε τη μητέρα μου καθώς έφευγε από το Αεροδρόμιο ΛαΓκουάρντια».

«Από πού είναι η μητέρα σου; Από την Ιταλία;»

Ο σερβιτόρος μάς άφησε τα πιάτα εκείνη τη στιγμή, κι εγώ όρμησα στο φαγητό με ευχαρίστηση προτού απαντήσω. «Όχι, η μητέρα μου είναι από τη Βηρυτό, από τον Λίβανο. Μετακόμισε εδώ την ίδια περίοδο με τον πατέρα μου, αλλά ήταν πολύ πιο νέα, μόλις είκοσι τριών. Ερωτεύτηκαν και παντρεύτηκαν μέσα σε έναν χρόνο. Στο τέλος, μετακόμισαν εδώ λίγο μετά τη γέννησή μου. Ο μεγαλύτερος αδερφός μου, ο Μπέντζαμιν, γεννήθηκε στη Νέα Υόρκη και έζησε εκεί για τρία χρόνια».

Ο Τζέισον είχε σταματήσει να τρώει και με κοιτούσε καλά. «Έχεις αραβική καταγωγή;»

«Κατά το ήμισυ». Άφησα κάτω το πιρούνι μου. «Γιατί φαίνεσαι τόσο έκπληκτος;»

Εκείνος σήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρω. Μάλλον επειδή δεν το είχα συνειδητοποιήσει. Μιλάς τις γλώσσες των γονιών σου;»

Ήταν η σειρά μου να ανασηκώσω τους ώμους με αδιαφορία, γυρίζοντας το πρόσωπο από την άλλη. «Ναι. Είναι περίπλοκο, αλλά όλοι στην οικογένεια μιλάμε και τις τρεις γλώσσες. Η μαμά μου μιλάει ιταλικά όπως και αραβικά και αγγλικά, και ο μπαμπάς μου μιλάει ιταλικά καθώς και τις άλλες δύο γλώσσες. Ο Μπεν κι εγώ μιλάμε και τις τρεις. Οι γονείς μας επιμένουν ότι πρέπει να γνωρίζουμε τις γλώσσες τους, επίσης πάμε διακοπές κάθε χρόνο στον Λίβανο και στην Ιταλία για να δούμε την οικογένεια».

Εκείνος ξεροκατάπιε. «Για περίμενε. Μιλάς τρεις γαμημένες γλώσσες;» Είπε τα λόγια του τόσο φωναχτά που όλοι όσοι ήταν τριγύρω γύρισαν και μας κοίταξαν.

«Πρέπει να φωνάζεις;» ρώτησα, με χαμηλή αλλά έντονη φωνή.

«Συγγνώμη», μουρμούρισε ο Τζέισον.

«Και ναι, για τα πρακτικά, όντως μιλάω τρεις γαμημένες γλώσσες». Τα μάτια του Τζέισον γούρλωσαν στον ήχο της βρισιάς, η οποία προφανώς τον άφησε έκπληκτο. «Και ναι, μπορώ να πω την λέξη από γ- και στις τρεις. Μπορώ, και το κάνω κιόλας. Επειδή είμαι ήσυχη και τραυλίζω δε σημαίνει πως δε μου αρέσει να βρίζω».

Ο Τζέισον συνοφρυώθηκε στα λόγια μου. «Δεν είμαι έκπληκτος γι' αυτό. Μόνο που... δείχνεις τόσο... καλή. Σαν να μην είσαι καθόλου το είδος του ατόμου που θα πετούσε μια τέτοια λέξη. Όχι πως δε θα μπορούσες, αλλά πως δε θα ήθελες. Στην πραγματικότητα, νιώθω κάπως προσβεβλημένος που πίστεψες πως θα σκεφτόμουν έτσι για σένα».

Ένωσα να κοκκινίζω από ντροπή. «Λυπάμαι. Ήταν αγένεια από μέρους μου να υποθέσω κάτι τέτοιο. Αλλά είναι που έτσι σκέφτονται οι περισσότεροι. Δε με ακούνε ποτέ να μιλάω ή, όταν με ακούν, είναι όποτε είμαι εκνευρισμένη και τραυλίζω. Επομένως, υποθέτουν ότι είμαι χαζή ή κάτι τέτοιο, παρά το γεγονός πως έχω 4.0 GPA, μιλάω τρεις γλώσσες και

έχω συγκεντρώσει ήδη πιστωτικές μονάδες για το πανεπιστήμιο».

Ο Τζέισον κάρφωσε ξανά το βλέμμα του πάνω μου. «Πιστωτικές μονάδες για το πανεπιστήμιο; Πώς;»

Έκανα μια κίνηση αδιαφορίας με το χέρι. «Μαθήματα ΑΡ. Αντί να περνάω βαθμίδες, οι γονείς μου με αφήνουν να είμαι στην ίδια τάξη με τους συνομήλικούς μου, αλλά μου έχουν φτιάξει ένα πλάνο βάσει του σχολικού πίνακα. Είμαι γραμμένη σε όλες τις προχωρημένες τάξεις. Είμαι στην τελευταία τάξη της λογοτεχνίας τώρα, και αυτή επίσης δίνει πιστωτικές μονάδες για το πανεπιστήμιο. Παρακολουθώ επίσης μαθήματα στο κολέγιο της τοπικής κοινότητας. Πηγαίνω εκεί κάθε Τρίτη πρωί αντί να έρχομαι στο λύκειο και παρακολουθώ ένα μάθημα. Τι να σου λέω, είναι περίπλοκο και βαρετό. Μόνο που αυτό σημαίνει πως έχω ένα σωρό εργασίες για το σπίτι».

«Αυτό είναι εντυπωσιακό, Μπέκα». Ακούστηκε αληθινά εντυπωσιασμένος.

Εγώ προσπάθησα να το παραβλέψω παίζοντάς το άνετη, νιώθοντας όμως άβολα με την προσοχή που μου έδειχνε. «Δεν είναι. Οι γονείς μου πιστεύουν ότι πρέπει να κάνουμε χρήση όσων μας δίνονται. Εγώ είμαι προφανώς πολύ έξυπνη, οπότε πρέπει να πιέζω τον εαυτό μου όσο πιο πολύ γίνεται. Αν επιτύχω με το να είμαι η καλύτερη, θα πρέπει να ανέβω στο επόμενο επίπεδο».

Το πρόσωπο του Τζέισον σκοτεινίασε. «Ξέρω ακριβώς πώς είναι αυτό, πίστεψέ με».

«Οι γονείς σου σε πιέζουν στο σχολείο, επίσης;» τον ρώτησα. Δεν έδινε την εντύπωση να είναι ιδιαίτερα διαβαστερός τύπος. Όχι πως ήταν χαζός, αλλά δεν ήταν ο ακαδημαϊκός τύπος.

Εκείνος γέλασε. «Λοιπόν, ακούγεσαι πολύ έκπληκτη. Ναι, αλλά όχι, όχι σαν τους δικούς σου. Ο πατέρας μου περιμένει από εμένα να είμαι τέλειος σε όλα. Και όταν λέω όλα, εννοώ όλα. Κι εγώ έχω μέσο όρο 4.0, αλλά είμαι στις κανονικές τάξεις, επομένως δεν είναι τόσο εντυπωσιακό όσο η δική σου

επίδοση. Είναι απλώς μέρος της συμφωνίας. Αυτό που εννοούσα ήταν πως για μένα συμβαίνει το ίδιο με το φούτμπολ. Δεν αρκεί που συμμετέχω στην ομάδα του πανεπιστημίου ενώ είμαι τελειόφοιτος λυκείου, γεγονός που είναι πραγματικά ασυνήθιστο, παρεμπιπτόντως, πρέπει να σπάω τα σχολικά ρεκόρ για τα περισσότερα receptions και τα περισσότερα touchdowns. Και αυτό πάλι δεν του είναι αρκετό. Όχι, πρέπει να σπάω και τα ρεκόρ της περιφέρειας. Έτσι, τα κάνω όλα αυτά, και είμαι μόλις στο τελευταίο έτος του λυκείου. Τώρα κυνηγάει το ρεκόρ της πολιτείας. “Πιο ψηλά, Τζέισον”. Η φωνή του έγινε βαθιά και το βλέμμα του γυάλισε καθώς επαναλάμβανε τα λόγια του πατέρα του. «Σταμάτα να βολεύεσαι με τη δεύτερη καλύτερη θέση, βρομόπαιδο. Πάιξε πιο σκληρά. Σπάσε το ρεκόρ της πολιτείας, Τζέισον».

Ένιωσα ένα σφίξιμο μέσα μου απέναντι στο προφανές βάσανο που διαγραφόταν στο πρόσωπό του. «Αυτά σου λέει; Ο ίδιος ο πατέρας σου;»

«Ο πατέρας μου». Έδειχνε να βρίσκει τον όρο πατέρας αστείο κατά κάποιον τρόπο, αλλά το βλέμμα του συνέχιζε να είναι σκοτεινιασμένο. «Ναι. Μου λέει αυτές τις μαλακίες όλη την ώρα. Τελοσπάντων. Είναι αρχίδι, αλλά αυτός είναι ο λόγος που θα κάνω το εθνικό ρεκόρ των λυκείων για τα περισσότερα receptions».

«Αλήθεια;»

Εκείνος γέλασε δυνατά. «Ναι. Το ρεκόρ αυτό είχε ο Ντέιβις Χάουελ από το 2009 μέχρι και το 2012, με 358. Κι αυτό σύμφωνα με το Εγχειρίδιο των Ρεκόρ του Αθλητισμού της Εθνικής Ομοσπονδίας της Ένωσης Κρατικών Λυκείων, το οποίο ο πατέρας μου τσεκάρει καθημερινά. Δεν είμαι ούτε στα μισά της δεύτερης σεζόν, και έχω ήδη σημειώσει 150 receptions. Πρέπει να σημειώνω κατά μέσο όρο έξι τουλάχιστον receptions ανά παιχνίδι για να σπάσω το ρεκόρ, και το κάνω εύκολα. Είμαι μόλις τελειόφοιτος, οπότε έχω ακόμη το υπόλοιπο αυτής της χρονιάς και ολόκληρο το πρώτο και το δεύτερο έτος του πανεπιστημίου. Αλλά

αυτό αφορά το συγκεκριμένο στατιστικό ρεκόρ. Διότι ο πατέρας έχει βλέψεις και για τις γιάρδες, το ρεκόρ των οποίων, παρεμπιπτόντως, έχει τεθεί στις 6.356 από τον Ντόριαλ Γκριν-Μπέκαμ από το Σπρίνγκφιλντ του Μιζούρι. Για να το σπάσω αυτό πρέπει να σημειώνω μέσο όρο 115 τουλάχιστον γιάρδες ανά παιχνίδι. Που είναι εξωφρενικό. Αυτά είναι στατιστικά επαγγελματικής κατηγορίας, Μπέκα. Τα παιδιά που έκαναν αυτά τα ρεκόρ συνεχίζουν για να γίνουν μεγάλα ονόματα από τον πρώτο κιόλας γύρο επιλογής της Εθνικής Ποδοσφαιρικής Ομοσπονδίας. Πρόκειται για δυνητικούς νικητές του τρόπαιου Χείσμαν. Εγώ είμαι... βέβαια, είμαι καλός. Μπορώ να το πετύχω. Πρέπει». Μπορούσα να τον ακούσω να ψυχαναγκάζεται καθώς έλεγε αυτά τα λόγια, προσπαθώντας να πείσει τον εαυτό του.

Εγώ δεν ήξερα τη διαφορά μεταξύ receptions και γιαρδών ή ποια ήταν τα μεγάλα ονόματα, αλλά μπορούσα να διακρίνω τον πανικό στα μάτια του, και μπορούσα να αναγνωρίσω την σκληραγωγημένη αποφασιστικότητα κάποιου που του δόθηκε ένας στόχος και καμία άλλη επιλογή παρά να τον επιτύχει. Το διέκρινα σε κείνον διότι το διέκρινα και σε μένα καθημερινά. «Τι θα γίνει αν δεν το κάνεις;» ρώτησα.

Το πρόσωπό του άλλαξε απότομα, έγινε σκληρό και κρύο. «Αυτό... δεν μπορεί να γίνει».

«Δε μου αρέσει όπως ακούγεται αυτό, Τζέισον. Τι εννοείς, δεν μπορεί να γίνει; Πρέπει να σπάσεις το εθνικό ρεκόρ, αλλιώς τι;» Δεν απάντησε, απλώς σκάλισε το κοτόπουλο με παρμεζάνα που ήταν μπροστά του. «Τζέισον; Αλλιώς τι;» Εγώ έσκυψα προς τα εμπρός, προσπάθησα να τον κάνω να συναντήσει το βλέμμα μου.

Εκείνος σήκωσε ξαφνικά το βλέμμα, και το μίσος στα μάτια του με έκανε να αποτραβηχτώ με φόβο. «Αλλιώς τίποτα, Μπέκα. Θα το κάνω. Επειδή πρέπει να το κάνω, εντάξει τώρα; Τέλος». Κοίταξε από την άλλη, και δεν ήμουν σίγουρη τι να πω, τι να σκεφτώ. «Λυπάμαι. Εγώ –αυτό ήταν– λυπάμαι. Θα επιστρέψω αμέσως». Σηκώθηκε άξαφνα όρθιος και κατευθύνθηκε

στην τουαλέτα, αφήνοντάς με με ένα μισοφαγωμένο πιάτο με πέστο και καθόλου όρεξη.

Δεν τον καθοδηγούσαν απλά, τον έσπρωχναν τόσο σκληρά που όλο αυτό τον κατέτρωγε. Δε θα το είχα μαντέψει ποτέ. Τον έβλεπα να παίζει σε κάθε παιχνίδι, από τότε που η Νελ και η Τζιλ με έσερναν στους αγώνες όλη την ώρα. Ο Κάιλ ήταν ο κουόρτεριμπακ, και ο σταρ της ομάδας, φανταχτερός και όμορφος και θεϊκός και σχεδόν τέλειος. Το αγόρι της Τζιλ, ο Νικ Ναγκλ, ήταν επίσης στην ομάδα, αλλά εκείνος ήταν από τους παίκτες της πρώτης γραμμής που πλακώνονται με τους παίκτες της άλλης ομάδας που βρίσκονται στην πρώτη γραμμή. Παρακολουθούσα τον Τζέισον να παίζει όλο τον καιρό, και έμοιαζε πάντα να το διασκεδάζει, λες και το να βρίσκεται στο γήπεδο ήταν το στοιχείο του, λες και δεν ήθελε να βρίσκεται πουθενά αλλού. Τώρα όμως, από ό,τι φαίνεται, έβλεπα μια διαφορετική πραγματικότητα.

Ο Τζέισον επέστρεψε και έδειχνε να είναι υπό έλεγχο και πάλι. Έκατσε και άγγιξε το χέρι μου με το δικό του, και ένιωσα να με διαπερνάει ηλεκτρικό ρεύμα. «Λυπάμαι που χάλασα τη βραδιά, Μπέκα. Αλήθεια, δεν είναι σημαντικό. Ναι, ο πατέρας μου με πιέζει πολύ, αλλά είναι για το καλό μου. Με κάνει καλύτερο. Μην ανησυχείς γι' αυτό, εντάξει;»

Μπορούσα να καταλάβω ότι είχε ξεθυμάνει. «Καλά, μου λες βλακείες τώρα, αλλά θα σε αφήσω να τη γλιτώσεις».

Εκείνος χαμογέλασε πονηρά, και ο σίγουρος για τον εαυτό του, αντάρσεκος Τζέισον επέστρεψε. «Λοιπόν. Αρκετά με μένα και την μπάλα. Πες μου κάτι για σένα».

«Σαν τι;» ρώτησα εγώ, νευρική.

«Σαν... δεν ξέρω. Κάτι που κανείς άλλος δεν ξέρει».

Έψαξα κάτι ασήμαντο να του πω. «Μπορώ να λυγίσω τα δάχτυλά μου μέχρι πίσω;» Λύγισα τα δάχτυλα του ενός χεριού προς τα πίσω με την παλάμη του άλλου, έτσι που οι άκρες των δαχτύλων μου ακούμπησαν το πάνω μέρος της παλάμης του ίδιου χεριού. Ο Τζέισον έκανε έναν μορφασμό, και ξανά όταν

λύγισα τον αντίχειρα διπλά. «Βοηθάει στο πιάνο, μιας και έχω ευλύγιστα δάχτυλα».

«Παίζεις και πιάνο;» ρώτησε εκείνος.

«Ναι, από τα τέσσερα. Πρέπει να εξασκούμε τουλάχιστον δύο ώρες την ημέρα».

«Συν όλες τις τάξεις ΑΡ και τα μαθήματα στο κολέγιο της κοινότητας».

«Και μην ξεχνάς και τις λογοθεραπείες».

«Πώς;» Έκανε μια παύση με το πιρούνι στα μισά προς το στόμα του.

«Η δυσκολία στον λόγο μου; Το τραύλισμα; Δεν ξύπνησα απλά μια μέρα και αποφάσισα να μην τραυλίζω πια. Κάνω λογοθεραπείες δύο φορές τον μήνα. Πρέπει να το δουλεύω συνεχώς».

Έγειρε λίγο το κεφάλι στο πλάι. «Να το δουλεύεις πώς;»

Εγώ κούνησα το κεφάλι μου. «Δε θες να μάθεις».

Εκείνος χαμογέλασε, και δεν επρόκειτο για ένα φανταχτερό, αντάρεσκο μειδίαμα, αλλά για ένα αργό, γλυκό χαμόγελο που έλιωσε κάτι μέσα μου. Σε όλο το δείπνο προσπαθούσα να χαλιναγωγήσω την καρδιά μου που χτυπούσε σαν τρελή, να ευχαριστηθώ τη στιγμή που είχα την τύχη να περάσω με τον Τζέισον και να μην περιμένω τίποτε παραπάνω, αλλά αυτό το χαμόγελο... με έκανε να αισθανθώ ότι του άρεσα. Λες και η σημερινή νύχτα μπορούσε να σημαίνει κάτι.

«Θέλω πραγματικά να μάθω γι' αυτό», είπε εκείνος, πιάνοντας το χέρι μου και τρίβοντας το πάνω μέρος του αντίχειρά μου με τον δικό του.

Αυτή η ιδιαίτερη κίνηση έκανε όλους τους πόρους μου να μωρμηγκιάσουν, το κρανίο μου να σφίξει και την καρδιά μου να χτυπήσει δυνατά. Τράβηξα το χέρι μου και στριφογύρισα με τον δείκτη μου μια μπούκλα από τα μαλλιά μου.

Συνέθεσα τις σκέψεις μου και προσπάθησα να του απαντήσω με έναν τρόπο που θα έβγαζε νόημα. «Λοιπόν, ειλικρινά, υπάρχουν πολλά που πρέπει να μάθεις. Έχω φάει όλη μου τη ζωή για να βγάλω άκρη με όλο αυτό. Μερικά παιδιά τραυλί-

ζουν όταν είναι μικρά, αλλά μεγαλώνοντας τους περνάει. Σε αυτή την περίπτωση, πρόκειται απλώς για μια δυσκολία κατά τη διαδικασία του να μάθουν να μιλάνε σωστά. Για άλλα, όπως εγώ, είναι ένας αγώνας ζωής, κάτι από το οποίο δε θα απελευθερωθώ ποτέ».

Ο Τζέισον ήταν συγκεντρωμένος και έδειχνε ενδιαφέρον, ενώ έπαιξε με το καλαμάκι του καθώς με παρακολουθούσε. «Οπότε, ξέρουν τι προκαλεί το τραύλισμα;»

«Αυτοί, μέσα στους οποίους κάποια μέρα θα συγκαταλέγομαι κι εγώ, δεν ξέρουν ακριβώς, εκτός από το ότι πρόκειται για έναν συνδυασμό στοιχείων. Πιστεύεται πως είναι γενετικό όσο και περιβαλλοντικό, και υπάρχουν στοιχεία που φανερώνουν επίσης κάποια διαφοροποίηση στη δομή του εγκεφάλου. Δεν πρόκειται για ένδειξη εξυπνάδας, ούτε και είναι το ίδιο με την παιδική απραξία του λόγου, η οποία αποτελεί ένα διαφορετικό είδος εξελικτικής διαταραχής».

Ο Τζέισον ακούμπησε πίσω στην καρέκλα του, δείχνοντας αποσβολωμένος. «Πράγματι ξέρεις πολλά για το θέμα. Ακούγεται σαν... δεν ξέρω. Σαν γιατρός ή κάπως έτσι».

Εγώ χαμογέλασα ντροπαλά. «Λοιπόν, αφού υποφέρω από το τραύλισμα, αποφάσισα πολλά χρόνια πριν ότι θα έπρεπε να γνωρίζω γι' αυτό που πρέπει να αντιμετωπίσω. Σχεδιάζω να σπουδάσω λογοθεραπεία και έπειτα να συνεχίσω με μεταπτυχιακές σπουδές για να γίνω ερευνήτρια. Θέλω να βοηθήσω να βρεθούν νέοι τρόποι που θα βοηθούν τα παιδιά που τραυλίζουν να ξεπερνούν το πρόβλημα, αν είναι δυνατό να βρεθεί θεραπεία».

«Επομένως, θα γίνεις πράγματι γιατρός».

Εγώ κατένευσα. «Ναι, οπωσδήποτε. Το ήξερα από τα έντεκα ότι ήθελα να γίνω σαν την κυρία Λάρσον, τη λογοθεραπεύτριά μου. Με έχει βοηθήσει περισσότερο από όσο θα μπορούσα να πω. Όχι μόνο με τεχνικές ευφράδειας, αλλά με το να μάθω να έχω εμπιστοσύνη στον εαυτό μου και να τον αγαπώ παρά το τραύλισμά μου». Έκανα μια παύση, γιατί δεν ήμουν σίγουρη αν

έπρεπε να μοιραστώ το επόμενο κομμάτι της σκέψης μου μαζί του, αλλά κάτι με τραβούσε στον Τζέισον, κάτι με έκανε να τον εμπιστευόμαι. «Η κυρία Λάρσον ήταν αυτή που μου πρότεινε να γράφω για να εκφράζω τα συναισθήματά μου».

«Τι γράφεις;» ρώτησε ο Τζέισον.

Ανασήκωσα τους ώμους αδιάφορα, στριφογυρίζοντας μια σφιχτή μπούκλα ανάμεσα στα δάχτυλά μου. «Διάφορα. Οτιδήποτε μου περνάει από το μυαλό, οτιδήποτε νιώθω. Αυτά που δεν μπορώ να πω ή που δε θα έλεγα ποτέ».

«Οπότε είναι κάτι σαν βιβλίο; Ή μήπως ποίηση;»

Τινάχτηκα. Η Νελ ήξερε ότι είχα ημερολόγια ποιημάτων, αλλά δεν τα είχε δει ποτέ. Τον Τζέισον μόλις που τον γνώριζα, και αυτή η συζήτηση είχε γίνει πολύ προσωπική και δύσκολη. Τα λαμπερά πράσινα μάτια του σαν λιμνούλες από ηλιόλουστα σμαράγδια με διαπερνούσαν, αντλώντας τα μυστικά μου, τις λέξεις που δεν είχα σκοπό να πω.

«Ποίηση», είπα με φωνή που ίσα που ακουγόταν. «Όχι όμως με ομοιοκαταληξία, σαιξπηρικά σονέτα για λουλούδια και άλλα τέτοια. Κάτι άλλο. Υποθέτω πως θα μπορούσες να τα αποκαλέσεις ελεύθερους στίχους. Απλό αράδιασμα λέξεων σε μια σελίδα, όπως αυτές βγαίνουν από μέσα μου». Αυτό ήταν κάτι περισσότερο από όσα είχα πει ποτέ στη Νελ σχετικά με τον λόγο που γράφω. Η καρδιά μου χτυπούσε σαν τρελή και ένιωθα ναυτία.

Εκείνος μου χαμογέλασε. «Νομίζω πως αυτό είναι τέλειο. Μακάρι να μπορούσα να το κάνω κι εγώ. Να γράφω ποιήματα ή κάτι τέτοιο. Δεν είμαι καλός με τις λέξεις, κυρίως με τον γραπτό λόγο. Βάζω τις σκέψεις σε σειρά στο μυαλό μου, αλλά αυτές δεν καταλήγουν στο χαρτί όπως τις σκέφτομαι». Άφησε την πετσέτα του στο πιάτο και το έσπρωξε μακριά του, το βλέμμα του όμως δεν έφυγε από πάνω μου. «Θα μπορούσα να διαβάσω κάτι που έχεις γράψει κάποια στιγμή;»

Ανακάθισα. «Δεν ξέρω. Είναι κάπως σαν ημερολόγιο για μένα, καταλαβαίνεις; Είναι... προσωπικά πράγματα. Δεν είναι

πως δε σε εμπιστεύομαι, Τζέισον. Απλώς...» Αισθανόμουν τα νεύρα μου να τσιτώνουν, να απειλούν να σβήσουν την ευφράδειά μου. «Απλώς... κανείς δεν τα έχει διαβάσει ποτέ. Ούτε καν η Νελ. Λοι-λοιπόν δεν ξέρω. Όχι ακόμα. Λυ-λυ-λυπάμαι». Ολόκληρο το πρόσωπό μου είχε κοκκινίσει από ντροπή: έκλεισα τα μάτια και έσκυφα το κεφάλι.

Ένιωσα ένα διστακτικό δάχτυλο να μου τραβάει μια τούφα από τα μαλλιά και τότε αισθάνθηκα το κεφάλι μου να σηκώνεται, να ανασηκώνεται ευγενικά από το χέρι του Τζέισον. «Έλα τώρα, εντάξει. Δεν τρέχει τίποτα. Αν είναι προσωπικά, τότε είναι προσωπικά». Μπορούσα να διακρίνω το χαμόγελο στη φωνή του, πόσο πολύ ήθελε να καταλάβω πως δεν έτρεχε τίποτα. «Στ' αλήθεια, Μπέκα, μην ανησυχείς γι' αυτό. Δεν το συνειδητοποίησα πως επρόκειτο για ημερολόγιο, αλλιώς δε θα σ' το είχα ζητήσει».

Εγώ το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν να ανασηκώσω τους ώμους και να επικεντρωθώ στο να παίρνω ανάσες. Μόλις κατάφερα να με ηρεμήσω για να μιλήσω χωρίς να ντροπιαστώ, έριξα το βλέμμα μου στο δικό του. Η κατανόηση και η συμπόνια στα πράσινα μάτια του ήταν τόσο απτή που μπορούσα να την αισθανθώ να εκπέμπεται από εκείνον και να περνάει μέσα μου.

«Σ' ευχαριστώ για την κατανόηση», είπα.

Εκείνος κούνησε το χέρι του. «Έλα τώρα, δε θα έπρεπε να σ' το είχα ζητήσει καν». Κοίταξε τριγύρω και κάλεσε τον σερβιτόρο. «Θες λίγο τιραμισού ή τσίτσεικ ή κάτι άλλο;»

«Θα ήθελα λίγο τσίτσεικ», είπα χαμογελώντας ελαφρά. Το τσίτσεικ ήταν η αδυναμία μου. Δεν μπορούσα να πω όχι, ακόμη και αν αυτό σήμαινε είκοσι παραπάνω λεπτά στο ελλειπτικό που είχαμε στο υπόγειο.

Ο Τζέισον χαμογέλασε χαρούμενα. «Θα ακουστώ σαν βλάκας αν πω πως χαίρομαι που δεν είσαι από αυτές που τρώνε σαν πουλάκια; Το γεγονός πως σου αρέσει να τρως και φαίνεσαι να ευχαριστιέσαι το φαγητό με χαροποιεί. Εγώ είμαι γαστρίμαργος, και το επιδόρπιο είναι πάντα το αγαπημένο μου κομμάτι».

«Γαστρίμαργος;» ρώτησα. Δεν είχα ξανακούσει αυτό τον όρο ποτέ.

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους. «Μου αρέσει το φαγητό. Μου αρέσει να τρώω. Προπονούμαι τόσο πολύ που χρειάζομαι πολλές θερμίδες. Ο πατέρας μου μπορεί να φάει σχεδόν τα πάντα που θα του αφήσεις μπροστά του, και η μαμά μου θα μπορούσε να κάψει ακόμη και το νερό, οπότε τις περισσότερες φορές εγώ μαγειρεύω στο σπίτι». Το βλέμμα του σκλήρυνε μόλις έκανε αναφορά στον πατέρα του, και συνειδητοποίησα πως πιθανώς αυτή ήταν η αντίδραση που είχε κάθε φορά.

«Ποιο φαγητό είναι το αγαπημένο σου;»

Σκέφτηκε για μια στιγμή. «Αυτή είναι μια καλή ερώτηση. Φτιάχνω πολλά ζυμαρικά, διότι είναι καλά για τη λήψη υδατανθράκων που χρειάζομαι, αλλά μπορώ να φτιάξω και πολλά διαφορετικά είδη κρέατος για έξτρα πρωτεΐνη, όπως και λαχανικά που πάνε πολύ καλά με όλα σχεδόν τα είδη ζυμαρικών. Μου αρέσει να ψήνω στην ψησταριά, επίσης. Έχω ψήσει μπιφτέκια στη σχάρα μέσα στο χιόνι, τυλιγμένος στο μπουφάν μου, με γάντια και λοιπά». Γέλασε μόνος του κι εγώ γέλασα μαζί του, φέρνοντας στο μυαλό μου εύκολα την εικόνα του Τζέισον να χοροπηδάει πάνω κάτω στο χιόνι με ένα πλεχτό καπέλο και χοντρά γάντια, και τα μπιφτέκια να τοιτσιρίζουν σε μια σχάρα.

Τα τσίζκείκ μας έφτασαν και σταματήσαμε κάθε συζήτηση, καταβροχθίζοντας τα μεγάλα κομμάτια με επικάλυψη σος φράουλας μέσα σε λίγα λεπτά. Ο Τζέισον πλήρωσε τον λογαριασμό και μου κράτησε για ακόμα μια φορά τις πόρτες ανοιχτές, περιμένοντάς με να τραβήξω μέσα τη φούστα προτού κλείσει την πόρτα του φορτηγού. Βγήκε από το πάρκινγκ, έβαλε στη διαπασών το ραδιόφωνο και κατέβασε τα παράθυρα για να αφήσει τον ζεστό καλοκαιρινό αέρα να μπει μέσα στο αυτοκίνητο.

«Αυτό είναι το αγαπημένο μου συγκρότημα», ο Τζέισον φώναξε πάνω από τη μουσική και τον αέρα. «Zac Brown Band. Το τραγούδι λέγεται “Whatever It Is”».

Εγώ έφαξα μέσα στην τσάντα μου για ένα κοκαλάκι και μάζεψα πίσω τα μαλλιά μου για να μην μπερδευτούν με τον αέρα, έπειτα έκλεισα τα μάτια και άφησα τη μουσική να με κατακλύσει. Ευτυχώς, δε μου το αφιέρωσε κι αυτό, αλλά μπορούσα να νιώσω το βλέμμα του να πεταρίζει πάνω μου καθώς οδηγούσε και μετά να επιστρέφει στον δρόμο. Μετά από λίγα λεπτά συνειδητοποίησα πως δεν κατευθυνόμασταν απευθείας πίσω στο σπίτι. Κινούμασταν με μεγάλη ταχύτητα σε έναν ασφαλοστρωμένο δρόμο διπλής κατεύθυνσης, ενώ η βραδινή καταχνιά άλλαξε από το χρυσό σκούρο χρώμα σε ένα βαθύ γκριζο.

«Πού πηγαίνουμε;» ρώτησα.

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρω. Από εδώ.» Έδειξε τον δρόμο που απλωνόταν μπροστά μας με ένα σαρκαστικό μειδίαμα. «Εγώ απλώς οδηγώ».

Εγώ κατένευσα και κρέμασα το δεξί χέρι μου έξω από το παράθυρο, ενώ βόλεψα το αριστερό χέρι μου στο υποβραχιόνιο ανάμεσά μας. Το τραγούδι άλλαξε σε μια αργή και νυσταγμένη μπαλάντα, την οποία ο Τζέισον άφησε να παίζει, αλλά δε μου είπε ποιος ήταν ο τραγουδιστής ούτε και τον τίτλο του τραγουδιού. Συνειδητοποίησα πως δε με ένοιαζε. Ήταν η τέλεια μουσική για ένα ραντεβού, ρομαντική και γλυκιά. Αισθανόμουν τον Τζέισον κοντά μου σαν μια κόλαση που έβραζε δίπλα μου. Το χέρι του κρεμόταν έξω από το παράθυρο σαν το δικό μου καθώς οδηγούσε με το δεξί του, επιβραδύνοντας και στρίβοντας σε έναν στενό χωμάτινο δρόμο με δέντρα να τον περιβάλλουν κατά μήκος. Πίσω από τα δέντρα, απλώνονταν σε απόσταση χωράφια και ο δρόμος έστριβε και στένευε, τα χαλίκια πετάγονταν κάτω από τα ελαστικά και η σκόνη ανέβαινε μέχρι το ύψος των παινών καθρεφτών.

Η καρδιά μου άρχισε να πάλλεται όταν ο Τζέισον άλλαξε χέρια στο τιμόνι, ακουμπώντας το δεξί χέρι του στο υποβραχιόνιο, λίγα χιλιοστά μακριά από το δικό μου. Αναρωτήθηκα αν θα μου έπιανε το χέρι, κι αν το έκανε, τι θα έκανα εγώ. Υπέθεσα ότι το χέρι του θα ήταν ζεστό και σκληρό και δυνατό, και

σχεδόν μπορούσα να δω την εικόνα των μικρών σκουρόχρωμων δαχτύλων μου να κουρνιαίζουν ανάμεσα στα μεγαλύτερα, μαυρισμένα δικά του. Η καρδιά μου χτύπησε δυνατά, και δεν μπορούσα να πάρω το βλέμμα μου από το χέρι του, το οποίο ήταν κάπως πιο κοντά στο δικό μου τώρα από ό,τι πριν. Παρακολούθησα τα μάτια του Τζέισον να μεταποπίζονται πάνω μου, έπειτα στα χέρια μας, έπειτα στο παρμπρίζ ξανά. Το αριστερό του πόδι χοροπηδούσε σαν τρελό, και το χέρι του χτυπούσε κάποιον ρυθμό στο τιμόνι σε συγχρονισμό με το τραγούδι της Carrie Underwood που έπαιζε στο ράδιο.

Εγώ ήθελα να του πιάσω το χέρι. Δε με ένοιαζε τίποτε άλλο. Δεν ήμουν σίγουρη πού βρισκόμασταν ή πού πηγαίναμε ή τι ώρα ήταν, και δε μου καιγόταν καρφί. Έστριψα το κεφάλι μου και συνάντησα το βλέμμα του, και τότε, με μια βαθιά ανάσα, γλίστρησα το χέρι μου κάτω από το δικό του. Τα μάτια του γούρλωσαν και η ανάσα του σκάλωσε, αλλά δε δίστασε να πλέξει τα δάχτυλά του με τα δικά μου. Χαμογέλασε, και όλα ήταν πολύ καλύτερα.

Οδηγούσαμε μέχρι που έπεσε το σκοτάδι, ακούγοντας μουσική και μιλώντας διαδοχικά. Ο Τζέισον μου μίλησε για τα όνειρά του να γίνει επαγγελματίας αθλητής, κι εγώ με τη σειρά μου του μίλησα για την προδιαγεγραμμένη σταδιοδρομία μου στη λογοθεραπεία. Μιλήσαμε για το σχολείο, για τις διάφορες κλίκες, και συνειδητοποίησα πως και οι δυο μας στην πραγματικότητα αποτελούσαμε μέρος του «μοδάτου πλήθους» χάρη σε αυτούς με τους οποίους ήμασταν φίλοι. Στην αρχή, δεν τον πίστεψα, αλλά έπειτα μου εξήγησε πως είχε μάθει να είναι πιο ευθαρσής απλά και μόνο για να μην επισκιάζεται τελείως από τον Κάιλ.

«Βλέπεις, ο Κάιλ δεν προσπαθεί να είναι στο επίκεντρο», είπε ο Τζέισον. «Είναι απλώς στον χαρακτήρα του. Είναι από εκείνα τα άτομα που βρίσκονται στο επίκεντρο χωρίς καν να προσπαθούν. Ούτε που θυμάμαι από πότε είμαστε φίλοι. Από την πρώτη δημοτικού ίσως; Από πάντα. Ήταν πάντα έτσι. Με αναστάτωνε τόσο πολύ το γεγονός που όλοι ήθελαν να βρισκο-

νται γύρω από τον Κάιλ, ήθελαν να είναι φίλοι του, επιζητούσαν την προσοχή του γιατί ο Κάιλ ήταν απλώς έτσι άνετος. Εγώ δεν ήμουν τέτοιο παιδί. Έπρεπε να μάθω να εκφράζομαι εκεί έξω, να μιλάω αρκετά δυνατά για να ακούγομαι, καταλαβαίνεις; Έτσι ώστε να μη χάνομαι πίσω από τη λάμψη του Κάιλ, του χρυσοῦ αγοριού».

«Μήπως διακρίνω λίγη πικρία εδώ;» τον πείραξα.

Γέλασε. «Μπα, καθόλου». Η φωνή του ήταν γεμάτη σαρκασμό. «Στ' αλήθεια, πάντως. Ο Κάιλ είναι ο κολλητός μου. Θα έκανα τα πάντα γι' αυτό το παιδί. Ότι κι αν συμβαίνει, εκείνος πάντα φροντίζει να είμαστε μαζί. Είναι δύσκολο όμως να είναι κανείς κολλητός με το αστέρι της πόλης».

Εγώ έγνεψα καταφατικά. «Καταλαβαίνω τι θες να πεις. Με τη Νελ συμβαίνει το ίδιο. Εκείνη ούτε καν που το συνειδητοποιεί – είναι από φυσικού της άνετη. Τη συμπαθούν όλοι. Είναι δημοφιλής, και δεν το γνωρίζει καν».

Ξαφνικά είχε σκοτεινιάσει τελείως κι εμείς συνεχίζαμε να ακολουθούμε στροφές σε σκοτισμένους χωματόδρομους, με τους προβολείς του αυτοκινήτου του Τζέισον να κόβουν το σκοτάδι στη μέση. Άξαφνα πανικοβλήθηκα γιατί συνειδητοποίησα πως δεν είχα ιδέα τι ώρα ήταν.

Έψαξα μανιασμένα το κινητό μέσα στην τσάντα μου, κι έπειτα άφησα το κεφάλι μου να πέσει πίσω στο κάθισμα καθώς είδα την ώρα στην οθόνη του: 10:10 μ.μ. «Να πάρει, να-να πάρει!» Ένωσα δάκρυα να συσσωρεύονται στα μάτια μου. «Σταμάτα το αυτοκίνητο, Τζέισον. Σταμάτα, σε παρακαλώ. Τώρα αμέσως».

Ο Τζέισον σταμάτησε απότομα στο πλάι και έστριψε ανήσυχος να με δει. «Τι τρέχει;»

Εγώ στραβοκατάπια. «Δεν-δεν είπα στον πατέρα πως θα έβγαινα μαζί σου. Νομίζει πως είμαι έξω με τη Νελ. Υποτίθεται πως θα γυρνούσα στις δέκα. Αν του τηλεφωνήσω τώρα θα απαιτήσει να μιλήσει με τη Νελ, και θα τα πάρει. Την έχω βάλει πολύ άσχημα, Τζέισον».

«Έχεις καθυστερήσει μόνο δέκα λεπτά, πού είναι το κακό; Δεν κάνουμε και τίποτα κακό. Οδηγούμε τριγύρω». Ο Τζέισον ειλικρινά δεν καταλάβαινε.

Εγώ κούνησα το κεφάλι, αναπνέοντας αργά για να κρατηθώ ήρεμη. «Δε με άκουσες μάλλον. Του είπα πως είμαι με τη Νελ. *Είπα ψέματα*».

«Μα γιατί να πεις ψέματα;»

Εγώ ανασήκωσα τους ώμους, χωρίς να ξέρω σίγουρα πώς να του το εξηγήσω. «Δε θα με άφηνε να βγω αν ήξερε πως θα έβγαινα μαζί σου. Μου επιτρέπεται να βγαίνω μόνο με τη Νελ και την Τζιλ, αλλά ακόμη και τότε, υποτίθεται πως δεν πρέπει να κάνουμε παρέα με αγόρια. Αν μάθει πως ήμουν μόνη μαζί σου; Θα με σκοτώσει. Εξάλλου, δε θα σε ενέκρινε. Είμαι σίγουρη γι' αυτό». Δε σκέφτηκα πώς θα ακούγονταν στον Τζέισον αυτά τα τελευταία λόγια, αλλά ένιωσα άσχημα όταν είδα από την έκφραση στο πρόσωπό του πόσο πληγωθήκε.

«Δε θα με ενέκρινε, ε; Φυσικά, το καταλαβαίνω. Δεν είμαι το είδος του αγοριού που θα πήγαινες να γνωρίσεις στον μπαμπάκα, έτσι δεν είναι;» Η φωνή του ήταν γεμάτη πίκρα.

Εγώ τον έπιασα από το μπράτσο. «Δεν είναι έτσι ακριβώς, Τζέισον. Δεν είπα πως εγώ δε σε εγκρίνω, αλλά πως εκείνος δε θα σε ενέκρινε, και δεν πρόκειται να εγκρίνει ποτέ κανέναν. Αν συνεχίσει με αυτό τον τρόπο, θα μείνω στο ράφι. Μη θυμώνεις».

Ο Τζέισον μαλάκωσε και έβαλε τον μοχλό των ταχυτήτων στη στάθμευση. «Τότε, ας φροντίσουμε να μην μπλέξεις. Τηλεφώνησε στη Νελ και κάντε μια κλήση συνδιάσκεψης. Έτσι μπορεί ο πατέρας σου να πιστέψει πως είσαι μαζί της».

Εγώ κατένευσα. «Αυτό μπορεί και να πιάσει».

Τηλεφώνησα στη Νελ και της εξήγησα γρήγορα πώς είχαν τα πράγματα και τι ήθελα να κάνει, χωρίς να την αφήσω να αρθρώσει λέξη. Εκείνη συμφώνησε αμέσως, και τότε κάλεσα το νούμερο του κινητού του πατέρα μου, ενώνοντας τις κλήσεις προτού εκείνος απαντήσει στο τηλέφωνο.

«Έχεις αργήσει, *figlia*». Η φωνή του ήταν χαμηλή και θυμω-

μένη. «Πού βρίσκεσαι;» Ήταν πραγματικά τρομακτικό να τον ακούς.

«*Mi dispiace*, πατέρα. Είμαι μ-μ-μ-με τη Νελ. Χάσαμε την αίσθηση του χρόνου. Λυπάμαι. Δε θα ξανασυμβεί, *prometto*».

«Δώσε μου τη Νελ να της μιλήσω».

Η φωνή της Νελ ακούστηκε από το τηλέφωνο, κονσερβοποιημένη και από μακριά. Δε θα έπιανε, το ήξερα. «Εγώ φταίω, κύριε Ντε Ρόσα. Βλέπαμε μια ταινία και παρασυρθήκαμε. Μη θυμώνετε με την Μπέκα, σας παρακαλώ».

«Ποια ταινία βλέπετε;» ακούστηκε υποψιασμένος.

«*Τον μακρινό ορίζοντα*», απάντησε η Νελ χωρίς καν να διστάσει. «Έχει να κάνει με →»

«Ξέρω», τη διέκοψε ο πατέρας. Να είσαι σπίτι σε είκοσι λεπτά, Ρεμπέκα. Θα το συζητήσουμε όταν έρθεις σπίτι». Έκλεισε το τηλέφωνο, και σιωπή έλουσε το αμάξι.

Εγώ αναπήδησα μόλις το τηλέφωνό μου χτύπησε ξανά.

«Θεούλη μου», είπε η Νελ μισογελώντας. «Ο μπαμπάς σου είναι πολύ τρομακτικός. Πιστεύεις πως το έχασε;»

«Ούτε που ξέρω. Την έχω βάψει που άργησα να γυρίσω».

«Λοιπόν. Δεν είσαι μαζί μου, και είναι σχεδόν δέκα και μισή. Να υποθέσω πως είσαι με τον Τζέισον;» Μπορούσα να καταλάβω πως γελούσε πονηρά, ευχαριστημένη με τον εαυτό της.

«Ναι. Θα μπορούσες βέβαια να με είχες προειδοποιήσει, ξέρεις». Αφησα λίγη από την ενόχλησή μου προς τη Νελ να φανεί στα λόγια μου.

Εκείνη πάντως δεν ακούστηκε να μετανιώνει καθόλου. «Θα είχες βγει μαζί του αν εγώ σου είχα τηλεφωνήσει πρώτα;» Δεν απάντησα, και η σιωπή μου ήταν αρκετή για να πάρει την απάντησή της η Νελ. «Ακριβώς. Θα είχες δειλιάσει».

«Λοιπόν, τι έγινε με σένα και τον Κάιλ;» ρώτησα εγώ.

«Δεν πρέπει να είσαι σπίτι σε είκοσι λεπτά;» Απέφυγε την ερώτησή μου, και το ξέραμε και οι δύο.

«Δε θα γλιτώσεις έτσι εύκολα, Νελ».

«Τηλεφώνησέ μου όταν είσαι σπίτι, αν μπορέσεις».

«Έγινε. Τα λέμε».

«Γεια».

Στράφηκα στον Τζέισον. «Μπορείς να με πας σπίτι;»

Εκείνος έγνεψε και έβαλε ταχύτητα στο φορτηγάκι. «Φυσικά. Για να είμαι ειλικρινής, δεν είμαστε μακριά από όπου μένεις. Τόση ώρα οδηγούσα κάνοντας έναν μεγάλο κύκλο, πάνω κάτω».

Όπως ακριβώς το είπε, πολύ γρήγορα σταμάτησε μέσα ακριβώς από την είσοδο του οικισμού. «Σταμάτα εδώ», είπα εγώ προτού φτάσουμε στο σπίτι μου.

Καθώς έκανα να βγω από το αυτοκίνητο, ο Τζέισον έσκυψε έξω και μου άρπαξε το χέρι, σταματώντας με. «Θα μπορούσαμε να βγούμε ξανά κάποια στιγμή;»

Το βλέμμα μου καρφώθηκε πάνω στα δυνατά δάχτυλά του που κύκλωναν τον καρπό μου. «Δεν ξέρω, Τζέισον. Θα το ήθελα, αλλά δεν είμαι σίγουρη πως θα είναι δυνατό».

Εκείνος κατένευσε. «Φυσικά. Τον άκουσα πώς έκανε. Θα τα πούμε τη Δευτέρα στο σχολείο;» Άφησε ελεύθερο τον καρπό μου, κι εγώ έκλεισα πίσω μου την πόρτα.

Σταμάτησα και του έριξα μια ματιά μέσα από το ανοιχτό παράθυρο. «Πέρασα πολύ ωραία, Τζέισον. Δεν πίστευα πως θα ήταν ωραία, αλλά ήταν».

Ο Τζέισον χαμογέλασε πονηρά. «Νομίζω πως γι' αυτό πρέπει να ευχαριστήσουμε τη Νελ, τι λες;»

Εγώ συνοφρυώθηκα. «Δε θα έφτανα σε αυτό το σημείο».

Εκείνος απλά γέλασε. «Αστειεύομαι. Κι εγώ πέρασα όμορφα. Σ' ευχαριστώ που μου έδωσες μια ευκαιρία».

Εγώ γύρισα να φύγω και του κούνησα το χέρι πάνω από το κεφάλι. «Μην το πάρεις πάνω σου».

«Τηλεφώνησέ μου!» είπε εκείνος, κάπως δυνατά.

«Δεν πρόκειται να συμβεί», είπα εγώ, καθώς απομακρυνόμουν.

«Τότε στείλε μου sms». Είχε σκύψει έξω από το παράθυρο, έχοντας βγει ο μισός έξω από το αμάξι. Εγώ του χαμογέλασα πονηρά.

«Αυτό μπορεί και να το κάνω. Τώρα φύγε από εδώ προτού με μπλέξεις σε μεγαλύτερους μελεάδες».

Εκείνος χτύπησε την οροφή του φορητού του και χώθηκε μέσα στο αμάξι, σπινιάροντας και κάνοντας κωλιές σε ημικύκλιο με ένα ελαφρύ τσίριγμα των ελαστικών. Εγώ του κούνησα το κεφάλι, γελώντας.

Μόλις έστριψα από την άλλη, όμως, το γέλιο μου κόπηκε. Ο πατέρας στεκόταν στο πεζοδρόμιο, με τα χέρια διπλωμένα στο στήθος, τα άσπρα μαλλιά του κολλημένα προς τα πίσω, με το πάνω κουμπί του πουκαμίσου του ανοιχτό και τη γραβάτα χαλαρωμένη.

Η καρδιά μου σταμάτησε να χτυπάει. Κρίνοντας από το κατσουφιασμένο, βλοσυρό ύφος του, είχε δει τον Τζέισον. Τα πράγματα δεν ήταν καλά.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΥ ΝΟΜΙΖΕΣ ΟΤΙ ΗΞΕΡΕΣ

Ο θάνατος του Κάιλ άφησε ένα τεράστιο κενό στην καρδιά και στη ζωή των γονιών του και του μεγαλύτερου αδελφού του Κόλτον, και πήρε μαζί του κι ένα κομμάτι της Νελ, της αγαπημένης του.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΥ ΠΟΤΕ ΔΕ ΦΑΝΤΑΖΟΣΟΥΝ

Η Μπέκα είναι η κολλητή της Νελ. Όταν πέθανε ο Κάιλ, η Νελ ήταν τόσο απελπισμένη, που κανείς δεν μπορούσε να την παρηγορήσει, ούτε καν η Μπέκα. Κι ενώ προσπαθεί να τη βοηθήσει να αντιμετωπίσει τον πόνο της, η ίδια η Μπέκα βιώνει καταστάσεις που θα την αλλάξουν για πάντα.

Ο Τζέισον ζήτησε ραντεβού από τη Νελ μια εβδομάδα μετά τα δέκατα έκτα γενέθλιά της. Το ραντεβού δε συνέβη ποτέ και ο Τζέισον βγήκε με την Μπέκα. Δεν μπορούσε να ξέρει τότε ότι ένα ραντεβού θα σηματοδοτούσε την αρχή ενός ταξιδιού ζωής με την Μπέκα. Δε γινόταν να ξέρει τις τραγωδίες και τους θριάμβους που θα ζούσε, ή ότι θα έβρισκε στην Μπέκα την αδελφή ψυχή του.

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕ ΘΑ ΞΕΧΑΣΕΙΣ ΠΟΤΕ

**ΑΥΣΤΗΡΑ
ΓΙΑ
ΕΝΗΛΙΚΟΥΣ**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΟΥΛΙΠΑ

Τ.Θ. 520 81 • Τ.Κ. 144 10, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ • Τηλ.: 801-700-7570
www.ekdoseistolipa.gr • e-mail: info@ekdoseistolipa.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 16798